

TAKSİM KIZILDIR KIZIL KALACAK

**YAŞASIN 1 MAYIS
BİJİ YEK GULAN
MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU**

"1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı"dır diyerek 1 Mayıs günü sabahın ilk saatlerinde 2 genç kadın dalgalandı Mücadele Birliği pankartını Kızıl Meydan'da.

"1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın 1 Mayıs", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak" şiarlarıyla Taksim'e çıkan Gamze Nihal İyidoğan ve Ezgi Yergin, tutuklanarak cezaevine götürüldüler.

Devrimcilere, demokratlara, kadınlara, öğrencilere, akademisyenlere, gazetecilere, tutsaklara, Kürt halkına... Kısaca toplumun dinamik, ilerici her kesimine yöneliyor devletin okları.

Uzun zamandır sürdürdüğü varlık yokluk savaşında sermaye sınıfı, kazanmak için değil, ömrünü bir zarcık daha uzatabilmek adına saldırıyor. Kentleri yok etmesi, OHAL, dış savaş, tika basa doldurulan zindanlar ve baskın seçim... Birkaç gün daha uzun yaşasa da, sonu yakın.

Baskılar, tutuklamalar bizi yıldıramaz! Yaşasın 1 Mayıs!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

9 - 23 Mayıs 2018 / S 048 / 1 TL

Eğer erkene aldıkları seçimleri yine kendileri ertelemelerse, seçim sathı mealine girmiş bulunuyoruz. Bir koşuşturma, bir telaş ki sormayın gitsin! "Biz halkta böyle bir şey görmüyoruz" diyeceksiniz. Haklısınız! Zaten, telaşe içerisinde olan halk değil; egemen sınıfın temsilcileri ve bir de tüm işleri güçleri, onların kaygılarını gidermek olan reformistler, "parlamentar budalalar"!.. Adeta etekleri tutuşmuşçasına yangından mal kaçırma çalışıyorlar. Halkta birikmiş öfkeyi, huzursuzluğu görüyor ve bir an önce sandıkta bu enerjiyi boşaltmak istiyorlar.

Karşı-devrim cephesi, seçimlerden çıkacak sonuç her ne olursa olsun kendi bildiğini okumak için hazırlanırken, devrim cephesi, bu "parlamentar budalalar" tarafından zayıflatılıyor; olmayacak hayaller ile oyalanıyor.

Bülent Arınç'ın "yazı da gelse tura da gelse kazanan Cumhurbaşkanımız olacak" itirafından sonra bile hala bu seçimlerde "siyasi iktidarı süpüreceklerini" iddia edenler var. Böyleleri ya yaşadıklarından hiçbir ders almıyorlar ya da faşizm koşullarında değil de, ciddi ciddi bir "parlamentar demokrasi/ burjuva demokrasisi"nde yaşadıklarını düşünüyorlar. Hoş, öyle bile olsa her demokrasinin bir sınıfın diktatörlüğüne denk düştüğünü biliyor olmaları gerekirdi.

Seçimlerle faşizmi gerileteceklerini sananlar, hem kendilerini hem de halkı kandırıyorlar. AKP-MHP ittifakı karşısında oluşturulmaya çalışılan ittifaka dahil olmak için can atıp da bir türlü karşı tarafın ilgisine mazhar olamayanlar, şimdi "0 baraj" tartışmalarından medet umar durumdadır.

Dikkatlerini devrim sorunu üzerinde değil de, "AKP-MHP faşizmini geriletme" sorunu üzerinde yoğunlaştıranların "seçimlerle sonuç alma" politikasına angaje olmalarından daha doğal bir şey görünmüyor denile-

bilir; ama siyasi iktidarın kazanamayacağı bir seçime girmeyeceğini, eğer girse kazanacağını garantilemiş olduğunu anlamak için çok fazla siyaset bilimi bilmeye gerek olmadığı kamsındayız. Burada asıl sorun "bile bile lades denmesi"dir. Üstelik milyonlarca insanın kafasında "bunlar seçimle gitmeyecekler" düşüncesi oluşmuşken, birilerinin hala "götürebiliriz/süpürebiliriz" düşüncesinde olmaları ve halka bunun propagandasını yapmaları burjuvaziye duyulan körü körüne inançtan başka neyin göstergesi olabilir?

Evet, milyonlarca insan gibi, işçiler, emekçiler, kadınlar, öğrenciler, yoksul Kürt Halkı, Aleviler gibi biz de bir kez daha söyleyelim: Seçimle gitmeyecekler! O halde ne yapmalı? Cevap çok açık ve net, "Seçimleri de Sonuçlarını da Tanımıyoruz" olmalı. Bunun için de şu andan tezi yok, hiç zaman kaybetmeden geniş yığınları sokakları doldurmaya, dinci faşizmi sokakta ezmeye çağırmalıyız. Onlara "şimdi seçim değil, devrim zamanı" demeli ve devrimin gerekliliğini ve kaçınılmazlığını propaganda etmeliyiz.

Varsın birileri bizi "müzmin boykotçuluk", "AKP karşısında oluşan cepheyi bölmek" vb ile suçlayadursun. Biz doğru bildiğimiz yoldan, tek devrimci yoldan yürümeye devam etmeliyiz. Yığınları devrim için örgütlemeli, devrim için harekete geçirmeliyiz. 24 Haziran akşamı zaferini ilan etmeye hazırlanan karşı-devrim cephesine yeni bir Haziran Ayaklanması'yla karşılık vermek için tüm hazırlıkları süratle tamamlamalıyız. Bunun için geç kalmış sayılmayız; çünkü o gün milyonlarca insan bizimle aynı duyguları, aynı düşünceleri paylaşıyor olacak!

İşte bugünlerde bütün Leninistlerin ve bütün devrimcilerin çabası, faaliyeti buna yönelik olmalıdır!

>>Editör...

HALKA GERÇEKLERİ SÖYLEYİN

"Yazı da gelse tura da gelse Erdoğan kazanacak" diye açıklamış, dinci-faşist partinin bir zamanlar "özgöl ağırlığa" sahip kurucularından Bülent Arınç.

Peki Leninist Parti ne diyordu? "Bu seçimler bir tiyatro" diyordu. Koşulları giderek olgunlaşan bir halk ayaklanmasını gücünü pekiştirmiş, kuvvetlerini düzene sokmuş halde karşılamak için oynanan bir tiyatro.

CHP ve onun Genel Başkanı, bu oyunun gönüllü ve ateşli figüranıdır. Kazanmayacağını biliyor ve zaten seçimlere kazanmak için girmiyor.

3

Aralıksız Devrimci
Kavga

C.Dağlı

2

Devrimci Bilincin Zaferi

İ.Cevat Çetiner

4

Mutlu Bir Hayat Filizlerin
Kavganın Ufuklarında

Özgür Güven

5

Sandıktan Kürt Halkının
Özgürlüğü Çıkmayacak

Argeş Soran

9

Kore Yarımadası'nda
Barış Umudu

Ali Varol Günel

10

Korkudur Bayrakları

Azer Kızıl

11

ARALIKSIZ DEVİRİMCİ KAUGA

BAŞYAZI

C. Dağlı

Mücadelenin bugünkü düzeyinin ilerisine oradan devrime varmak isteyen devrimci kitlelerle uzlaşmacı küçük burjuva siyasetler arasındaki kopuş gün gün derinleşiyor. Kitleleri bu yönde yüreklendireceklerine, onlardaki heyecanı ve devrimci ateşliliği söndürmek için elinden geleni yapan reformistlerle kitlelerin arasındaki bu kopuş daha da hızlanmıştır.

Ezilen ve sömürülenlerin burjuvaziye karşı savaşının açıktan açığa geliştigi ve şiddetlendiği bir süreçte emekçi kitlelerin yapması gereken, reformist grupların görüşlerini terk etmek ve "Onlara rağmen, onlar olmadan onları aşarak" (Lenin) devrimi gerçekleştirmek için bütün enerjisi ve ateşliliğiyle öne daha öne atılmaktır.

Cesaretle ileriye atılan devrimci bir kitle var, gerçekten var. Bu topraklarda kitlelerin devrimcileşmesinin ve kitle militanlığının hangi dereceye çıktığını anlamak için burjuvazinin her saldırısından ve her büyük katliamından sonra aldığı pratik tavra bakılmalıdır. Başka bir çok yerde olduğu gibi her büyük saldırıdan ve katliamdan sonra yeni ve büyük kitle hareketinin başlaması için uzun bir ara gerekmiyor. Saldırı ne kadar şiddetli olursa olsun devrimci halk yığınları ara vermeden harekete geçiyor. Son otuz yılın tarihi, kitlelerin devrimci militanlığının tarihidir.

Nesnel toplumsal koşullar, yığınların devimini süreklileştiren bir zemin yaratırken, emekçilerin ve sömürülenlerin bilinçlilik düzeyi ve savaşçılığı ise devimini daima canlı tutuyor. Dolayısıyla bu şartlarda kitleleri sokağa çağırmanın devrimci bir yetenek gerektirmediği görülmelidir. Kitleleri sokağa çağırmanın birleşik hareket oluşturularak, platform kuranlar, platform üzerine toplantı yapanlar gerçekte bununla, kendi reformist çizgilerinin üstünü örtüyorlar.

Kitlelerin büyük güçler halinde sokağa çıkmasında, büyük eylemler yapılmasında bir sorun yok. Çünkü bunu yıllardır yapıyorlar ve bugün daha deneyimli ve pratik davranabiliyorlar. Tam da bu durumda burjuvaziyle büyük kapışma sırasındaki reformist blokun tavrı ne olacak? İşte asıl güncel soru ve sorun budur. Biz söyleyelim: Haziran Halk Ayaklanmasında ve sonraki tüm halk yığınlarının ayaklanmalarında gösteri ve çatışmalarında hangi tavrı aldılarsa, özsel olarak aynı temelde davranacaklardır. Yani daha ileriye devrime yönelmesinler diye eylemlerin önüne dikilecek, onları geri çekmeye çalışacak, devrim ateşini söndürmek için çaba göstereceklerdir.

Bu durumda mesele sokağa çıkmak değil, asıl mesele daha ileri gitmek ve devrimi gerçekleştirmektir. Tam da bu nedenle tüm bu uzlaşmacılar blokunu aşarak hedefe doğru büyük bir süratle gitmek gerekiyor. Proletaryanın ve halk yığınlarının devrimci savaşımına dayanmayan ve devrimci ayaklanmayla iktidarı ele geçirme görevini önüne koymayan çağrıların hiçbir devrimci değeri yoktur.

Devrimler çağında, toplumsal devrimler çağında zamansız devrimlerin olmadığı bilindiği halde ve 20. yüzyılın tüm toplumsal devrimleri tarafından doğrulanmasına rağmen, zamansız diyerek devrimlerin pratik olarak örgütlenmesine ısrarla karşı çıkıyorlar. Böylelikle görüşleri devrimci çağın çok gerisinde. Büyük kitlelerin hareketiyle uyumlu değil ve aynı yönde gelişmiyor.

Toplumsal devrimlerin, gelişmiş maddi temele, ileri tarihsel koşullara dayandığı kavranmalıdır. Bu koşullarda toplumsal devrimi gerçekleştirmek için hareket etmek, burjuva karşısında büyük bir avantajla işe başlamak demektir. Gelişmiş koşullarda devrimi başarmak sosyalizmin ileri bir ekonomik temele dayanarak daha çabuk yol alması anlamına geliyor. Bu koşullar proletaryanın militan bir karakter kazanmasını getirmiştir. Gelişmiş maddi koşullarda proletaryanın zaferi güvence altındadır. Sınıf uzlaşmacılığının zemini ortadan kalkmıştır. Çünkü bu koşullar sınıf uzlaşmasını değil, devrimci sınıf savaşımının gelişimine uygundur. Geçmişten daha köklü ve daha hızlı kopuşun olanakları doğmuştur. Proletarya tarihsel rolünün tamamen bilincindedir.

Günümüzde dünya proletaryasının ve bu topraklardaki proleter kitlelerin kendi tarihi rolünün bilincinde olmadığını söyleyenler Marx'ın bu konudaki değerlendirmelerin tekrar tekrar okunulması. Marx 1845 öncesinde Fransız ve İngiliz işçi sınıfının kendi tarihi görevinin bilincinde olduğunu söyler. Bir de günümüzde dünya proletaryasının da bilinç düzeyine ve genel olarak nitelik yönünde gösterdiği gelişmeye bakılınsın. Bu gün proleter sınıf mücadelesi tarihi ve sosyalizm tarihi olan, politik devrimci bilinç, örgütlenme, savaşçılık, deneyim, teorik-pratik nitelik yönünde büyük ilerleme sağlamış, bambaşka bir proletarya var. Yeni bir dünya uğruna savaşım şiddetlenirken, proletaryanın gerçek durumu böyledir.

Devrimci sınıf, verdiği büyük mücadele içinde bilincini tam bir açıklığa kavuşturdu. Bilinçli devrimci bir sınıf konumuyla, insanlığın geleceğini belirleyici bir durumdadır. Belirleyicinin belirlemesi için devrimci sınıf partisi olarak örgütlenmesi ve hareket etmesi gerekiyor. Proleter sınıf bu bakımdan da büyük bir komünist örgütlenme birikimine sahiptir. Köklü toplumsal devrimi gerçekleştirecek bir konum ve niteliktedir. Ancak reformist gruplar, devrimci sınıfın hareketini daha ileriye taşıyacak konum ve anlayışta değil. Dolayısıyla proleter devrimci kitleler, küçük burjuva gruplar olmadan savaşımını sürdürmek durumunda.

Nesnel toplumsal durum, proletaryanın devrimci rolünü oynamasına uygun bir zemin sunuyor. Koşullar devrime gebe, toplum geleceğe gebe. Toplum geleceğin öğelerini kendi içinde taşıyor. Devrimci sınıf ebe rolüyle, yeni toplum ortaya çıkışını hızlandırmak zorunda. Doğum ne kadar sancılı olursa olsun yeni bir gelecek ortaya çıkaracaktır. Bütün mesele proleter sınıfın bu yönde politik bir cesaret göstermesindedir.

Görevimiz, işçi sınıfının bu savaşımında galip gelmesini sağlamaktır. İşçi sınıfının galip gelmesi kendini ve karşıtlarını ortadan kaldırması demektir. Yani ücretli emek sistemini yıkmaktır. Bu tarihi devrimci görev emekçi sınıfın iktidara gelmesini gerektirir. İktidar sorunu güncel sınıf mücadelesinin kilit sorunudur.

Emekçi kitleler burjuvaziyle tarihi hesaplaşmada devrimci süreci sürekli-leştirilmek için savaşçı bir tavır sergiliyorlar. İktidar sorunu böylesi bir devrimci ortamda çözülebilir. Burjuvazinin devrimci süreci söndürmek için tüm saldırı ve bastırma girişimleri devrimci kitlelerin mücadelesini alevlendirmekten başka bir sonuç yaratmıyor. Bu topraklarda on yıllardır dünyanın en ağır saldırılarına rağmen kitleler eylemlerini aralıksız olarak yürüttü. Devrim kavgasını bu şartlarda bugüne getiren bu kitleler, kesin olarak daha ileriye gidecektir.

Sınıf karşıtlığının ve uzlaşmaz sınıf çelişkisinin ileri derecede olgunlaştığı günümüzde yeni bir gelecek bize çok uzak değildir.

Adana'da 1 Mayıs

Her sene büyük bir coşkuyla kutlanan 1 Mayıs, bu sene de bütün engellemelere rağmen işçilerin, emekçi halkların katılımıyla gerçekleşti.

Devlet 1977 kanlı 1 Mayısında ölüm-süzleşmelerimizin kanyıyla yazılan bu günün içini boşaltmak için, Uğur Mumcu Meydanını gerici Hak-İş Sendikası'na verdi. Ve emek örgütlerinin, siyasetlerin yapacağı yürüyüşe izin veremeyerek, bu şekilde bizleri yıldırabileceğini düşündü. Fakat siyasi kurumların, tertip komitesinin ısrarlı çabaları üzerine yürüyüş yapıldı.

Saat 16.30'da Kasım Gülek Köprüsünde toplanan kitle, kortejlerini oluşturarak yürüyüşe geçti. Uğur Mumcu Meydanı'na girdiğimizde arama nokta-

sında polisler pankartımız üzerindeki sloganı bahane ederek, pankartı almayacaklarını söylediler. Bunu kabul etmedik, tartıştık ve kararlılığımız sonucu alana girdik.

Denizlerin yoldaşları olarak "İşçi Sınıfının Özgürlüğü İçin Seçime Değil Devrime, Devrim İçin Örgütlenmeye" pankartımızla alanda yerimizi aldık.

Özellikle Taksim, kadın mücadelesi, seçimler ve birleşik mücadele üzerine ajitasyon konuşmaları yaptık. "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın

Halkların Mücadele Birliği", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarımızla alana doldurduk.

Alanda Tertip Komitesi adına bir konuşma yapıldı. Ardından Mustafa Özarslan konseri ve coşkulu halaylarla program sona erdi.

Mücadele Birliği/ADANA

Diren Ha Diyarbakir Diren

Gün içinde defalarca mavileşen ve bulutlanan bir göğün altında yapıldı Amed 1 Mayıs'ı. KESK, DİSK, TMMOB ve TBB'nin "1 Mayıs İle Güzel Günler Göreceğiz, Biji 1 Gulan" şiarıyla 5 Haziran Demokrasi (İstasyon) Meydanı'nda düzenlediği miting alanına girişler, saat 13.00'te başladı.

Sendikalar ve partiler, pankartları ve sloganları ile alana giriş yaptılar. Gazeteciler ilk kez, Türkiye Gazeteciler Sendikası pankartıyla buradalar. Amedspor Direniş taraftar grubu da coşkuyla alana renk taşıdılar. Başlığımızı seçtiğimiz şarkı da onlarla birlikte alanda yer buldu. Sonrasında devam eden bağımsız katılımlarla alan dolmaya başladı. Kürtçe ve Türkçe marşlar, şarkılar alanda dağılıyordu. Yüzler güneşliydi, yüzler umuda dairdi. Ve ayrıca diyebiliriz ki, Amed'in en kitlesel 1 Mayıs'ıydı bu. Önce 8 Mart, sonra Newroz ve şimdi 1 Mayıs.. halk kendini bulmaya devam ediyor.

Miting tertip komitesi adına konuşmayı Mehmet Şirin Gürbüz yaptı. Sonrasında Amed Genel-İş Sendikası adına Hasan Hayri Eroğlu, KESK adına Gülistan Atasoy ve TTB adına da Şeyhmus Gökalp birer konuşma yaptılar. Konuşmalara alkışlar ve sloganlar eşlik ediyordu. 1 Mayıs'ın tarihçesi, ihraçlar, soruşturmalar, sürgünler, ataması yapılmayan öğretmenler, işsizlik, yakılan/yıkılan şehirler, zindanlar gibi birçok konuya değinildi konuşmalarda.

HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli'nin beraberindeki il temsilcileriyle alana girişi biraz daha hareketlendirdi kitleyi. Sezai Temelli, mitingin son konuşmacısı oldu. Ahmed Arif'in bir şiirinin dizeleriyle başladığı konuşmasında, geçmişte yaşanan ve bugün de var olan sorunlara değinen Temelli, AKP'li Kürt vekillere atfen, "onlar burada Kürt, Ankara'da kurt oluyorlar. Bu rejime dur deme zamanıdır. İşimize, aşımıza ve kentimize sahip çıkmalyız" dedi. Çözüm olarak seçimlerden başka bir şey sunmadı kitleye.

Son olarak da sanatçılar Azad Bedran ve Koma Çar Newa sahne aldılar.

Her şeye rağmen bu seneki 1 Mayıs'ta umutlar yine tazelenildi. Bekleyişin yerini, zafere yürüyüşün başlaması için mücadele etme isteğine bırakmış olmasını görmek güzeldi...

Mücadele Birliği/ Amed

"1 Mayıs Devrimi Örmektir"

Yine Mayıs'ı Mayıs yapan 1 Mayıs'ta devrimci proletaryanın "Bütün iktidar emeğin olacak" şiarıyla tüm dünya'da burjuvaziyle kavga etmek ve işçi emekçi dayanışmasını büyütmek için alanlardaydık.

"1 Mayıs Taksimdir!" diyerek bulunduğumuz bütün alanları kızıl-laştırma bilincine Antakya Mücadele Birliği olarak saat 15.00'da Doğuş Okullarının önünde toplanmaya başladığımız 1 Mayıs etkinliğine "Yeryüzündeki En Görkemli Bayram Emeğin İktidarı Aldığı Gün Olacak!" pankartıyla katıldık.

Toplanma alanında bayraklarımızla coşkulu bir şekilde halaylara durduk. Gelen yeni insanlarla, işçi ve emekçilerle sohbet ettik. Şiir okuduk, türkü söyledik... Bir diğer taraftan işçi sınıfına dair hiçbir slogan atmayan, reformist taleplerini ve seçim umutlarını dile getiren, 1 Mayıs'ı niteliksizleştiren yapı ve sendikalara rağmen; güçlü bir kortejle, ellerimizde sağlam tuttuğumuz bayraklarımızla ve sınıksız sarıldığımız politikalarımızla işçi sınıfını selamladık.

"Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Taksim'de Düşene Dövüşene Bin Selam", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Denizler Yaşıyor Leninistler Savaşıyor", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganlarımızla ve genel süreç, üniversite/lise sorunlarına dair ajitasyonlarımızla sesimizi yükselttik.

Yürüyüşten önce 1 Mayıs alanına astığımız "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" DÖB imzalı pankartımıza polis saldırmış, 4 arkadaşımız GBT'ye maruz kalmıştı.

Bir taraftan bizler bu baskılara karşı karşıya kalırken, bir tarafta da sahnede başka havalar esiyordu. Hilmi Yarıyıcı'nın sahne aldığı alanda seçim propagandası yaptığı yetmezmiş gibi, polisleri de 1 Mayıs alanına, halaya davet edildi... Bu durum bize gösteriyor ki, hiçbirinin derdi devrim ya da işçi sınıfı değil!

Ve tarih bugünleri affetmeyecek!

Bütün bu provokasyonlara ve engellemelere rağmen 1 Mayıs işçi sınıfının, 1 Mayıs devrimi örmektir, 1 Mayıs Taksimdir!

YAŞASIN 1 MAYIS!

YAŞASIN DEVRİM, YAŞASIN SOSYALİZM!

MÜCADELE BİRLİĞİ ANTAKYA

Küba Halkı Devrim Meydanı'ndan Dünya İşçi Sınıfını Selamladı

Küba, tüm dünya işçi sınıfına örnek olmayı sürdürüyor. Her sene olduğu gibi, hangi iş kolunda olursa olsun, öncelikle Devrim Koruma Komiteleri üyesi olan tüm işçiler, emekçiler, öğrenciler, askerler sabahın ilk saatlerinde başkent Havana'da bulunan Jose Marti Devrim Meydanı'nda yerlerini aldılar.

Devrim Koruma Komiteleri'nde (CDR) örgütlenen Küba

Halkı, her sene ve her özel günde olduğu gibi bu sene de hayranlık uyandıran bir organizasyon yaparak dünya işçi sınıfına mesajlarını ilettiler. En önde "Sosyalizm Kazanacak" yazılı dev pankartla yürüyüşe başlayan işçiler ve öğrenciler birkaç dakika içinde milyonlar oldular. Kortejler halinde Jose Marti Anıtı önünde onları bekleyen Küba Komünist Partisi Genel Sekreteri Raul Castro'yu ve devlet başkanlığı seçimlerinde %98 oy alan Miguel Diaz Ca-

nel'i ve 26 Temmuz Hareketi'nde bulunan devrimci önderleri selamlayarak yürüyüşlerini sürdürdüler.

Yürüyüş boyunca ellerinde Marx, Engels, Lenin, Che, Fidel posterlerini taşıyan Kübalılar, aynı zamanda dünyanın farklı yerlerinden gelen bir çok insana da ev sahipliği yaptılar. Venezuela'dan, Bolivya'dan, İspanya ve Kolombiya'dan ve diğer bir çok ülkeden gelen kardeş halklarla birlikte hep bir ağızdan "Yo Soy Fidel" (Ben Fidel'im), "Fidel Es Pueblo" (Fidel Halktır), "Abajo El Capitalismo, Viva El Socialismo" (Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın Sosyalizm) sloganları attılar.

Çocukların taşıdıkları "Ben Devrimim, Ben Küba'yım, Ben Sosyalizmin" yazılı resimler, dövizler ve bayraklar da alanda en ilgi çekenler arasındaydı.

Mücadele Birliği – Havana/Küba

Editör

HALKA GERÇEKLERİ SÖYLEYİN

Baş tarafı 1. sayfada

Dinci-faşist iktidarın tiyatrosuna sahiçilik kazandırmak için oyuna dahil oluyor. Partisinden yükselen "Boykot" seslerini bastırmak için, seçim kararının üstünden henüz saatler geçmeden "Ne boykotu ya, zaten biz kazanacağız." diye kükrüyordu. Bir korku, bir panik ifadesi olduğu belliydi bu tepkinin. Çünkü dile getirilen önerinin, "boykot"un sokaktaki insanlarda karşılığı vardı. O yüzden bu yöndeki sesler hemen kesilmeliydi.

Benzer tepkiyi, "yetmez ama evet"iyle zamanında Erdoğan'a, dinci-faşist iktidara eşi bulunmaz bir destek vermiş olan Sezai Temelli'den gelmişti. Bu arkadaş da, HDP Eş Başkanı sıfatıyla konuşurken, kendisine sorulan bir soruya, öfke ve hiddet içeren şu sözlerle yanıt veriyor: "HDP'nin gündeminde boykot yok, olmayacak. HDP'nin Meclisten çekilme gibi bir gündemi de yok". "Yetmez ama evet"çimiz seçim tiyatrosunda rol alma konusunda bu kadar kararlı! Oysa bu seçimlerin bir tiyatrodan ibaret olduğunu; halkı aldatmaktan başka bir amaç taşımadığını en az bizim kadar o da biliyor.

Dinci-faşist iktidarın zindanda rehin tuttuğu Selahattin Demirtaş, Reuters haber ajansına yaptığı açıklamada bakın ne diyor:

"Gösteri yasak, konuşmak yasak, hükümeti eleştirmek yasak, barışı savunmak bile terör propagandası sayılıyor. Yüzlerce muhalif gazeteci gözaltında, onlarca televizyon ve radyo kanalı kapatıldı. Böyle bir ortamda adil seçimler düzenlenmesi imkânsız."

Son derece doğru tespit ve gözlemler ancak eksik. Bunlara eklenecek daha pek çok şey var. En azından kendisinin ve darmadağın edilen Parti

Meclis Grubunun durumu... Görevlerinden alınan Belediye Başkanları, halen devam eden tutuklamalar vb vb saymakla bitmez. Demirtaş, seçimlerin karakterine ilişkin bu sözleri söyledikten sonra, dinci-faşist iktidarın seçimleri düzenleme nedenlerine ilişkin şu tespiti yapıyor:

"AKP hükümeti, desteğini hızla kaybediyor. Ekonomi krize sürükleniyor. Hükümet, dibe vurmadan önce devleti kontrol etmek istiyor. Türkiye'deki insanlar AKP'den usandı ve onlardan kurtulmak istiyor; AKP bunu tabii ki biliyor"

Peki Leninist Parti ne diyor? Emekçi sınıfların ve ezilen yoksul halkların dinci-faşist iktidara karşı kin ve öfkeyle dolu olduklarını, ona dış bildiklerini, bir ayaklanmanın koşullarının hızla olgunlaştığını; dinci-faşist iktidarın bunu bildiğini ve bu yüzden "dibe vurmadan önce" devlet güçlerini, iktidarını tahkim etmek istediğini vb vb.

Yani özde bir fark yok tespitlerde. Gösterilen çıkış yolları ise taban tabana zıt. Leninist Parti, "kazanani şimdiden belli seçimlere katılmak yerine sokağa çıkmaya hazırlanın" diyor emekçi sınıflara; ötekiler, "adil düzenlenmesi imkânsız seçimlere" katılın çağrısı yapıyorlar. Ne için? Yanıt yok!

Görüldüğü gibi, dinci-faşist iktidar ve ege-men sınıf açısından sorun yaşamsaldır. Hayatta ve ayakta kalıp kalmama sorunudur. Yaşamsal sorunlar ise "sandık"ta değil, sokakta çözülür. Aslında dinci-faşist iktidar bunu kanıtlayan örnekleri fazlasıyla verdi. 2015 seçimlerinde azınlığa düştüğü halde hükümeti devretmedi örneğin. Nisan referandumunu kaybettiği halde, en son YSK'yı devreye sokarak kazandığını ilan etti.

2015 Kasım seçimlerini baskı, terör ve hile-hurdayla kazandı.

Seçimlerin, "sandığın" bir hükmünün olmadığını HDP'li milletvekillerini tutuklayarak, rehin alarak, dokunulmazlıklarını kaldırarak; Belediye Başkanlarını görevlerinden alarak ve çoğunu zindana atarak; HDP Parti örgütünü baskı ve terörle darmadağın ederek kanıtladı. Daha ne yapsın!

Bir devrimcinin görevi, nerede ve hangi koşullarda olursa olsun, emekçi sınıflara, ezilen halklara gerçekleri söylemektir. Devrimciler, komünistler ne amaçlarını ne de gerçekleri işçi sınıfından, emekçi halklardan, ezilen kitlelerden saklarlar.

"Türkiye'deki insanlar AKP'den usandı ve onlardan kurtulmak istiyor" ise onlara kurtuluşun yolunu göstermek devrimcilerin görevidir. Bu yolun, "adil olması imkânsız" seçimler olmadığı kesin. Çünkü, "Özgül ağırlık" Arınç'ın itiraf sözleriyle söylersek, "Yazı da gelse tura da gelse" dinci-faşist iktidar ve onun başı "kazanacak." Velev ki kazanamadı, yine "kazanacak!" Her türlü sahtekarlığı meşru kılmak için yapılan bunca yasal düzenleme, bunca hazırlık, iktidarı seçimler yoluyla devretmek için mi sandınız?

Bunu söylemek umutsuzluk ifadesi değil. Aksine gerçeklere korkmadan bakmak ve emekçi sınıflardan, ezilen halklardan gerçekleri saklamaktır. Leninist Parti, kitlelere sandığım, seçimim kurtuluş yolu olmadığını söylerken hem olgulara dayanıyor hem de gerçek kurtuluş yolunu gösteriyor. Bu yol, sokaklar, isyan ve ayaklanmadır.

Emekçi sınıflara ve Kürt halkına şu gerçekleri söylemek görevidir: Meclise yüz değil, iki yüz vekil gönderseniz de bir kıymet-i harbiyesi ol-

mayacak. Meclis diye bir şey yok gerçekte. Olsa da farketmez. Ne Meclisin ne de vekillerin bir hükmü var. Sorunlarınız ağırlaşarak devam edecek. Seçeceğiniz vekillerin "çoğunluk" haline gelmesine, hükümet kurmalarına şu ve ya bu şekilde izin vermezler, vermeyecekler. Bunu yakın geçmişte gördünüz, yaşadınız, biliyorsunuz. Öyleyse, kimsenin sizi aldatmasına izin vermeyin; seçimleri kurtuluş yolu olarak gösteren sözlere inanmayın. Faşizmi yıkmamanın, bunlardan kurtulmanın tek yolu var o da devrimdir. Dinci-faşist iktidarın seçimle yıkılacağını, gerileteceğini kim ileri sürerse bilin ki, bilerek ya da bilmeyerek, sizi aldatıyor.

İktidarın bir devrimle ele geçirilmesi, faşizmin yıkılması mümkün mü? Evet mümkün, hem de geçmişte hiç olmadığı kadar mümkün. Çünkü emekçi sınıfların, ezilen halkların büyük bir çoğunluğu faşist iktidardan nefret ediyor, ona kin ve öfke duyuyor, ondan kurtulmak istiyor. Zaten seçimleri erkene almalarının en önemli nedeni de böyle bir gelişmeden duydukları korkudur. İktidar ve onun başı korkuyor; bu doğru. Ama onlar burjuva muhalefetten değil, bir ayaklanmadan, Haziran Halk Ayaklanması benzeri bir ayaklanmadan korkuyorlar. En ufak bir hareketlenmenin, en ufak bir yaprak hışırtısının onlarda "Gezi Olayları"na çağırması, bu korkunun sonucudur. Bu korkuyu gerçeğe çevirmek mümkün.

Yapılması gereken şey, dinci-faşist iktidarın sahte zaferini ilan ettiği saat sokaklara çıkmaktır. Hazırlıklar bunun için yapılmalı.

Ankara'da Gözaltılar

1 Mayıs yaklaşırken, devletin saldırı ve operasyonları da tam hız devam ediyor. 29 Nisan sabaha karşı Ankara'da çok sayıda ev basıldı ve öğrenciler gözaltına alındı.

Ankara'da 2 DÖB'lü öğrenci, Cem Özcan Kara ve Fırat Çağlar Karabulut gözaltına alınırken, Devrimci Gençlik Dernekleri üyesi 10 öğrencinin de evleri basılarak gözaltına alındı.

Avukatları ile görüşen öğrencilerin sağlık durumlarının iyi olduğu öğrenilirken, gözaltı gerekçesinin 30 Mart günü Karşıyaka Mezarlığında yapılan Kızılder Anması olduğu öğrenildi.

Gözaltına alınan öğrenciler için 7 günlük gözaltı süresi verildi. Öğrenciler, 3 Mayıs tarihinde denetimli serbestlikle bırakıldılar.

Aliboğazi'nde 2 Kadın Gerilla Ölümsüzleşti

23 Nisan günü, Dersim-Aliboğazi'nde devlet güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 kadın gerilla ölümsüzleşti, bir kadın gerilla da yaralı olarak tutsak düştü.

Yeni Demokrasi gazetesi, 25 Nisan günü yaptığı açıklamayla, ölümsüzleşen TİKKO gerillalarından birinin Gül Kaya (Nergiz) ve diğerinin Hasret Tanrıverdi (Çiğdem) olduğunu duyurdu. Gül Ka-

ya'nın cenazesi, memleketi Antep'ten uğurlandı.

Gülkaya'nın cenazesinde slogan atıldığı gerekçesiyle jandarma hakaret ve tehdit içeren anonslar yaparken, cenaze sonrası da katılan kitleye GBT işlemi yapıldı. Gül Kaya'nın ablası Aysel Kaya Vurucu ve abisi Ercan Kaya jandarma tarafından gözaltına alındı.

Hasret Tanrıverdi'nin cenazesi ise Malatya Adli Tıp'tan alındıktan sonra polislin yoğun baskı ve tehditleri altında ailesi tarafından gece yarısı Pülümür'de defnedildi. Polisin baskı ve tehditleriyle halkın cenazeye katılımı engellendi.

"Rehin Alabilirsiniz Ama Teslim Alamazsınız"

3 Mayıs günü HDP İstanbul İl Örgütü, Eşbaşkanları Cengiz Çiçek ve il yöneticileri Gönül Karaman'ın da aralarında bulunduğu 10 ilçe yöneticisinin "örgüt propagandası" iddiasıyla tutuklanmasını, Çağlayan Adliyesi önünde protesto etti.

28 Nisan günü HDP Güngören İlçe Binasında seçimlere yönelik yapılan halk toplantısına saldıran polis, 39 kişiyi gözaltına almıştı. 29 kişi ertesi gün ifadesi alınarak serbest bırakılırken, aralarında HDP İl Eşbaşkanı Cengiz Çiçek'in de olduğu HDP il ve ilçe yöneticilerden 10 kişi ise, 3 Mayıs günü adliyeye çıkarıldı.

Cengiz Çiçek, Gönül Karaman, Keziban Bulak, Gülsim Önal, Kazım Köse, Yusuf Kesik, Ömer Özkan, Mehmet Emin Kılıçarslan, Halit İpekyüz ve Yüksel Seyithan'ın "örgüt propagandası yapmak" gerekçesiyle tutuklanması üzerine, Çağlayan Adliyesi önünde basın açıklaması yapıldı.

Söz alan HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Esengül Demir, bu tutuklamanın seçime dönük bir

operasyon olduğunu vurguladı ve asla pes etmeyeceklerini söyleyerek, "Bugün bizden 10 kişi alabilirler ama bizler yüzler, binler, milyonlar olarak yeniden geleceğiz. Asla yılmadık, vazgeçmedik, pes etmedik ve pes etmeyeceğiz; mücadeleye devam edeceğiz" dedi.

"Rehin Alabilirsiniz Ama Teslim Alamazsınız" pankartının açıldığı protestoda, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "HDP Umuttur Umut Dimdik Ayakta", "Hak, Hukuk, Adalet HDP İle Gelecek" sloganları atıldı.

Savaş, Faşizme, Kapitalist Sömürüye, OHAL'e Karşı 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz

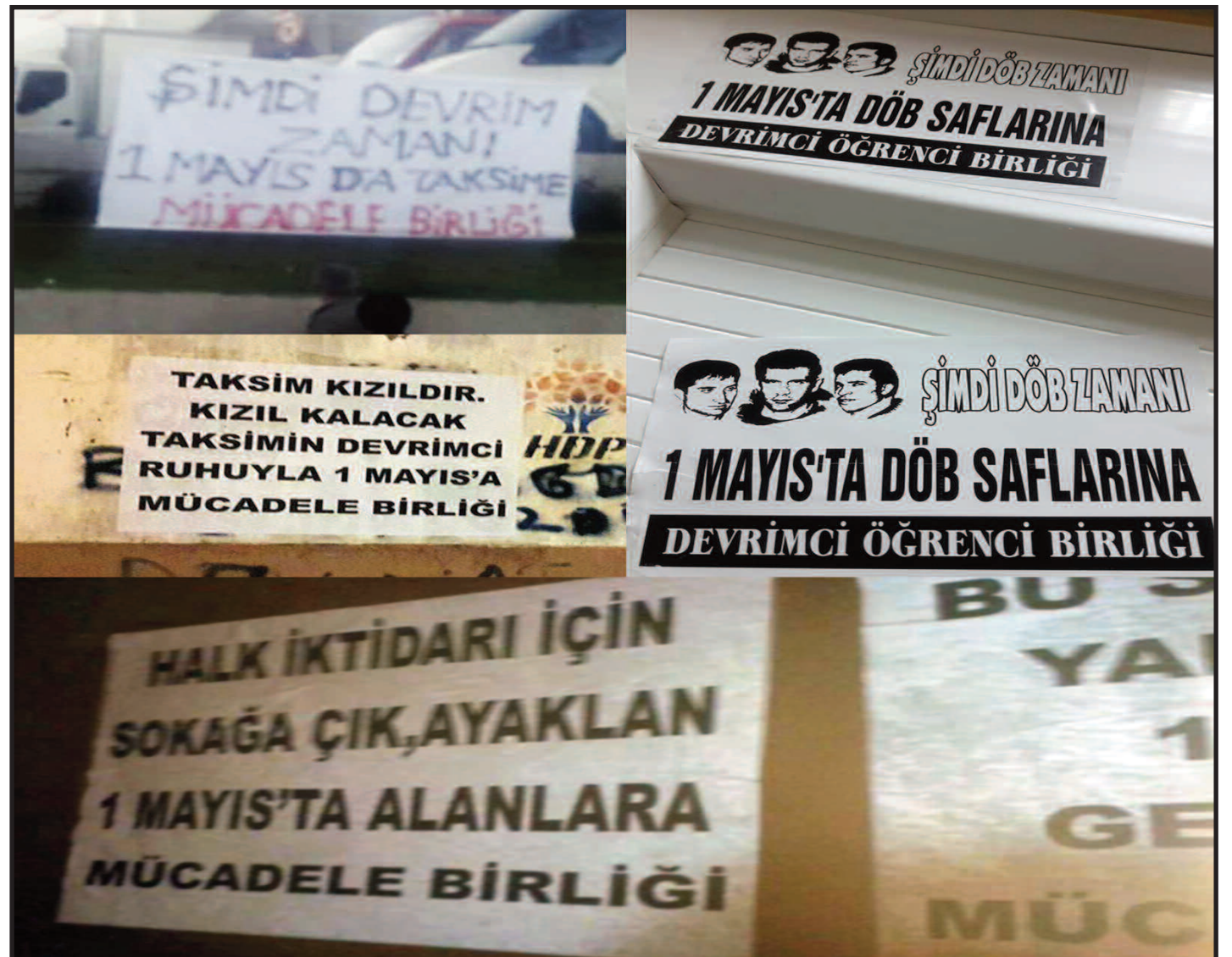

"1 Mayıs Alanı Taksim'dir, 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" diyerek bir araya gelen Mücadele Birliği Platformu, Alnteri, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, Devrimci Yol'da Özgürlük, İnşaat İş Sendikası, Partizan, Proleter Devrimci Duruş 30 Nisan günü bir açıklama yayınlayarak, 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını duyurdu.

"Tekel eylemlerinde, metal grevlerinde ve başka bir çok grevde gördük ki, işçi sınıfı birlikte mücadele edince hakları gaspedilemiyor; gaspedilen haklarını ise geri alıyor. Taksim 1 Mayıs'ı da bunun örneğidir ve bir kez daha örnek yaratacaktır."

Taksim'i 1 Mayıs'a yasaklamamanın nedeni kitlelerden duyulan korkudur. Taksim 1 Mayıs'ları dünyanın sayılı 1 Mayıs eylemleri arasında yerini almıştır. Taksim işçi sınıfının ve emekçilerin kazanılmış hakkıdır. Bu haktan kitlelilik uğruna, seçimler uğruna vazgeçilmemelidir. Büyük bedeller ödeyerek kazandığımız Taksim, terk edilmemelidir. Geçmişte ısrarlı mücadele sonucunda kazandığımız şimdi yine kazanacağız" denilen açıklamada Taksim'in 1 Mayıs'a kapatılmasını kabul etmeyen ve fiilen Taksim iradesiyle davranacak kurumlar olarak, 1 Mayıs'ta Taksim de olacaklarını ilan ettiler.

Açıklama, "Bütün işçileri, emekçileri, kadınları, gençleri Savaş Faşizme Kapitalist Sömürüye OHAL'e Karşı 1 Mayıs'ta Taksim'de olmaya davet ediyoruz" çağrısıyla son buldu.

DEVİRİMCİ BİLİNCİN ZAFERİ

İ.GEVAT ÇETİNER

Bilinç ve davranışlarımızın itici gücü gereksinimlerdir. İnsanlar ve toplumlar, varlıklarını ve gelişimlerini mevcut koşullar altında sürdüremeyeceklerini gördükçe çözüm arayışına girerler. Var oları anlamaya, sorgulamaya ve nihayetinde onu aşanı ortaya koymaya çalışırlar. Bu durumu, var olan bilincin aşılıp yeni bilincin elde edilmesi süreci olarak tanımlayabiliriz.

Bu topraklarda emek sermaye çelişkisi, bu çelişki temelinde toplumda varlığını sürdüren bir dizi çelişki ve sermayenin terörü, emekçi sınıflarda yaşam koşullarını köklü şekilde değiştirme ihtiyacını doğurdu. Ve bu, 1960'lardan itibaren sosyalist bilincin işçiler, emekçiler ve onların bir parçası olan gençliğin geniş kesimlerine yayılmasını sağladı. Aynı zamanda bunun için harekete geçmeyi de tetikledi. Sosyalizm talebi, örgütlü mücadelenin talebi haline geldi.

Bu mücadele 1960'lı yıllarda TİP'i meclise taşıdı. Yaşam koşullarını köklü olarak değiştirmek isteyen kitleler, burjuva demokrasi -temsili demokrasi yoluyla önce muhalefet ve ardından da geniş kitlelerin desteğiyle hükümet olma çabasına giriştiler. Hükümet olup toplumun köklü değişim isteğini yerine getireceklerdi. Bu çaba, karşısında, sermayenin terörünü buldu. Mecliste TİP'li milletvekilleri linç girişimine maruz kalırken, sokaklarda saldırlar ve katliamlar başladı.

Bu durum, bireylerde ve kitlelerde yeni bir sorgulama ve anlama sürecini başlattı. Bu süreç, demokrasi ve sosyalizme parlamentarizmle gidilemeyeceği bilincine ulaşılmasını sağladı. Marx'ın 1860'larda, Lenin'in 1900'lerin başında vurguladıkları; sermayenin egemenliğine zora dayalı devrimle son verilebileceği bilincine, emekçi sınıfların en ileri kesimleri kendi deneyimleriyle vardı. Ve böylece devrimci kitle hareketi oluştu. Denizler bu bilincin hem dışa vurumu hem de ne denli güçlü kavrandığının ispatı olarak tarih sahnesindeki yerlerini aldılar.

Bundan sonra sermayenin hiçbir çabası, bu bilinci yok edemedi. Edemedi de... Çünkü nesnel gerçeğe dayanmış, ondan doğmuş ve kitlelerin yaşamsal ihtiyaçlarının ürünü olarak ortaya çıkmıştı. Burada da kalmamış, öncü aracılığıyla bilimsel temelleri ortaya konmuş, uluslararası deneyimle güçlendirilmiş ve örgütlü mücadele düzeyine çıkmıştı.

Elbette bu, bilincin toplum içinde yaygınlaşmasının ve buna uygun davranılmasının düz bir çizgi halinde gerçekleştiği anlamına gelmez. Gelişimin diyalektik yasası burada da işlenmiştir. Gelişim sürekli ileri olmak kaydıyla, sapmaları ve zigzagları içinde barındıran bir süreç şeklinde oldu ve oluyor.

Sapma ve zigzaglara neden olan, sermayenin devrimci kitlelere karşı uyguladığı tedbirlerden daha çok, devrimci gelişimin bir parçası olarak küçük-burjuva devrimci hareketin bileşenlerinin peyder pey parlamentarizme yönelmeleri ve geçmişten gelen saygınlıklarıyla devrimci kitle ve toplum üzerinde yarattıkları etkidir. Ki bu, eşyanın tabiatına, küçük-burjuva sınıfın yoğun olduğu bir ülkede verilen devrim mücadelesinin gelişim diyalektikliğine uygundur.

Devrim, kendindenmiş gibi görünen, kendi içinde olan geriliği de aşarak ilerleyebilirdi ve öyle de oluyor. 90'lardan bu yana, parlamentarizm çeşitli biçimlerde devrimci kitle hareketinin içine taşınarak zora dayalı devrim bilincinin gelişimi yavaşlatıldı. Ve bu engel her seferinde, esas olarak nesnel koşulların yardımıyla, kısmen de devrimci komünist güçlerin ideolojik mücadelesinin etkisiyle bertaraf edilip, aşıldı. Bu yola girenler saygınlıklarını ve devrimci kitleler üzerindeki etkilerini yitirmekle baş başa kaldılar.

Parlamentarizm cephesinden gelen en büyük ve kapsamlı saldırının savuşturulma sürecini yaşadığımız bu günler ise, aynı zamanda zora dayalı devrim bilincinin nihai zaferini ilan etme günleridir.

Bilindiği gibi parlamentarizmin en büyük hamlesi, tüm reformistlerin ve gözü burada olan küçük-burjuva devrimciliğinin birleşerek oluşturdukları HDP projesiyle gerçekleştirildi. Devrimci kitleleri ve devrimin toplumsal tabanını hedef alan bu girişimin inandırıcılığı, AB'ye üyelik süreci ile desteklenerek artırılmaya çalışıldı. "Çözüm" sürecini de arkasına alan bu parlamentarizm rüzgarı, 7 Haziran seçimleriyle birlikte zirvesine ulaştı. Öyleki, 'başarılarında' ulusal kurtuluş hareketinin belirleyici etkisi olmadığını savunacak kadar kendinden geçti. Peki ama, sonra ne oldu? Hayatın gerçekleri devreye girdi. Sandıktan çıkan irade tanınmadı. Devrimci demokrasi güçlerine ve Kürt halkına yönelik baskı ve şiddet politikası tırmandırıldı. Başkanlık referandumunda, temsili demokrasinin biçimsel işleyişi dahi alenen ayaklar altına alındı. Bu da yetmedi; tüm seçilenler görevden alınıp, tutuklanmaya başlandı. Böylece sermaye, parlamentarizmin bir oyun olduğunu ve bu oyunun sınırlarını kendisinin belirlediğini hatırlattı. O kadar kısa zamanda o kadar çok hatırlattı ki, gerçeğin, nüfusun çok daha geniş kesimlerinde görülmesine neden oldu.

Bu süreç, başta Haziran ayaklanması olmak üzere bir çok devrimci atılımın heba edilmesine neden oldu kuşkusuz. Fakat, gelinen noktada, devrimci kitle hareketinin bilincinin tazelenmesine, uzun iç-savaş sürecinin bu bilinçte yarattığı yıpranmışlıkların çatlaklarını giderilmesine yaramış oldu. Böylece devrimci bilinç daha güçlü hale geldi.

Aynı zamanda bu süreç, devrimci kitle hareketinin dışında kalan kesimlerin de parlamentarizme olan inancının yok olmasına yol açtı. Öyle ki, nüfusun yarısından fazlası bu konuda, seçimlerin anlamsızlığında ortaklaştı. Ki bu, devrimci kalkışmaların, nüfusun yarısından fazlasının aktif ya da pasif onayını-desteğini alacağı anlamına geliyor. Bu, bir devrimin zaferi için olmazsa olmaz şartlardan birinin daha gerçekleşmesidir.

Tüm bunlara rağmen halen şu veya bu bahaneyle kitlelere sandığın yolunu gösterenler ise, itibar yitiminden başka bir şey elde edemeyeceklerdir, tıpkı öncükiler gibi. Düne kadar yaptıkları çağrılarını cevapsız bırakmayan kitlelerin, bugün neden yanıt vermediğini anlamaya çalışanlar, tüm bu süreç üzerine düşünmelidir. Devrimci kitleler, yaşadıkları deneyimin ışığında, bugüne kadar öncü olarak bildiklerinin tavırlarını net olarak ortaya koymalarını bekliyorlar. Parlamentarizm mi, zora dayalı devrim mi? Küçük-burjuva hareket, bu ikisinin bir bulamacı devrimci kitlelerin önüne koymakta ısrar ettikçe, sadece çağrılarını yanıtızsız kalmayacak aynı zamanda kitleler nezdinde itibarlarını yitireceklerdir. Her irade, tercihinin sonucunu yaşamaya mahkumdur.

Parlamentarizmin havanda su dövmek olduğunun nüfusun geniş bir kesimi tarafından en hafif tanımlamayla sezgi biçiminde de olsa kabul gördüğü; devrimci kitlelerin bilinçlerindeki tozları silkelediği ve devrimin toplumsal tabanı içinde devrimci bilincin hızla yayılmasının koşullarının oluştuğu bu dönemin, devrimci proletaryadan öne çıkmasını talep ettiğini de bilmek gerekir. Çünkü hızla yayılan ve toplumu saran bu bilincin, ancak örgütlü bir güce dönüştüğü zaman granitleyeceği, sonuç alıcı hale geleceği; devrim mücadelesinde sıçrama yaratacağı açıktır. Yıllardır halkın umutlarının, arayışlarının sandıklara gömülmemesi için mücadele edenler, topluma yayılan bu bilinci örgütlü güce çeviremeyecekse, kim çevirebilir. Proletaryanın devrimci komünist partisi kendine büyük bir güvenle, politikalarını her fırsatta kitlelere götürdükçe karşılığını her zamankinden daha fazla alacaktır. Zaman parlamentarizmi bir daha canlanmamak üzere toprağa gömmeye zamanıdır. Reformizmin teşhir ve tecrit edilme mücadelesini kazanma zamanıdır.

"Dostlar Alışverişte Görsün" 1 Mayıs'ı

Bu sene DİSK'le birlikte Maltepe Meydanı'na gitmeyi 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını açıklayan Birleşik Metal İş ve Nakliyat İş Sendikaları, sabahın erken saatlerinde Aksaray'da Nakliyat İş sendikası önünde toplandılar ve Saraçhane Parkı'na kadar "günah savma" kabilinde bir yürüyüş yaptıktan sonra, burada bir kaç konuşma yapıp dağıldılar. Sendikaları temsilen bir kaç kişi buradan Taksim Anıtı'na çelenk bırakmak için Taksim'e gitti.

Birleşik Metal İş ve Nakliyat-İş'in günler öncesinden Maltepe'de devletin izin verdiği alana gitmeyi, bu sene Taksim'de olacaklarını açıklamalarından sonra, devrimci çevrelerde Taksim'in işçiler tarafından zorlanacağına dair iyimser bir hava oluşmuştu. Öyle ki, içlerinde Mücadele Birliği Platformu'nun da olduğu siyasi yapılar, bu açıklamaya destek vermiş ve 1 Mayıs'ta bu iki sendikaların olacağı yerde olacaklarını duyurmuşlardı.

Elbette, Mücadele Birliği olarak biz, başından beri bu iki sendikaların "Taksim'de olacağız" açıklamasına ihtiyatlı yaklaşmıştık. Zaten 1 Mayıs sabahı toplanmak için seçtikleri Nakliyat İş Sendikası'nın bulunduğu yerin Taksim'e olan uzaklığı düşünülünce, "Taksim'de olacağız" söyleminin gerçekliği yansıtmadığı anlaşılıyordu. Buna rağmen, işçilerin "Taksim'de olma" yönünde ortaya koydukları irade beyanını önemli gördüğümüz için, sabahın erken saatlerinde Nakliyat İş'in önüne gittik.

İşçilerin katılımı oldukça iyiydi. Türkiye'nin bir çok bölgesinden metal

ve taşımacılık işçileri, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için İstanbul'a gelmişlerdi. Polis, Bozdoğan Kemerinin orada önlem almış ve yolu kapatmıştı.

Belli ki, Saraçhane Parkı'nda öteye yürütmeceklerdi. Yürüyüş başlamadan, zaten kortejin önü Saraçhane Parkına ulaşmıştı ve sendikacılarla polisin pazarlıkları da başlamıştı. Dergi çevreleri ve bazı demokratik kitle örgütleri korteje dahil oluktan kısa bir süre sonra kortejin önü, Saraçhane Parkı'na doğru büküldü.

Oportünizmin, reformizmin belkemiğinin olmadığını burada bir kez daha gördük. İşçileri hızla Saraçhane Parkı'na soktular ve daha kimse ne olduğunu anlamadan, her şeyi bir oldu bittiye getirip halay çekmeye başladılar. Bir yandan da "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'ndayız" diye slogan atıyorlardı. Traji komik bir durumdu gerçekten... Taksim Meydanı'ndan kilometrelerce uzakta "1 Mayıs Alanı'ndayız" diye slogan atılıyordu. Birleşik Metal İş ve Nakliyat İş başkanları konuşmaya başlamadan bir grup arkadaşımız alandan ayrıldılar ve Taksim Meydanı'na çıkmak için harekete geçtiler. Birleşik Metal İş ve Nakliyat İş Başkanlarının

açıklamalarından sonra eylem sonlandırıldı.

Saraçhane Parkı'na geçtikten sonra işçilerin ruh halinde belirgin bir

değişiklik oldu. Bazı işçiler, Parka geçmeye tepki gösterdiler ve "bari açıklamayı, polis barikatının önünde yapsaydık" diyerek serzenişte bulundular. Polisin işçileri, parka yönlendirmek için gösterdiği çaba, görülmeye değerdi. Belli ki, sendikalarla aralarında zımnen bir anlaşma olmasına rağmen, işçilerin yine de Taksim'e yönelebileceği korkusuyla hareket ediyorlardı.

2018 1 Mayıs'ı, her şeye rağmen işçilerin, emekçilerin yüzlerini yeniden Taksim'e dönmelerinden dolayı önemliydi. Maltepe'de "kutlama" yapanların ise zaten bu bahiste yeri yoktur ve olmayacaktır. Buradan bir kez daha haykırılım: "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak".

1 Mayıs Üzerine...

Bu yıl 1 Mayıs tartışmaları, geçen yılla kıyaslandığında biraz daha erken başladı. Neden geçen yıldan daha erken başladığını ilk toplantıda açıkladı sendikalar ve onlarla hemfikir siyasetler: Geçen yıl son günlere kadar süren yer tartışmalarını bir an önce halletmek... Sanki toplantıya değil de bir "koro" dinlemeye gelmiştik. Hep bir ağızdan "Taksim'de ısrar önemli ama bu dönemde 'kitlelilik' daha önemli" türküsünü söylüyorlardı. Bu yılın da Taksim'e sırt dönme sloganı "kitlelilik". Gerisini anlatmaya gerek yok. Maltepe'de 1 Mayıs ve kitlelilik adına yine hazin son...

Bununla ilgili uzun uzun tartışmaya gerek yok. Biz en baştan Taksim'e çıkacağımızı dosta da düşmana da ilan ettik. Son olarak şunu belirtmeliyiz; kitlelilik arayanlar sadece 2010 yılı 1 Mayıs'ındaki Taksim fotoğraflarına bakabilirler. İşçiler, emekçiler, yoksullar yani emeğin safında olan herkes "1 Mayıs alanı Taksim'dir" diyor ve başka bir alana gitmeyi reddediyor.

Şimdi gelelim 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz diyenlere... Sendikaların sınırları kestirilebilir bir durumdu. Şaşırılacak bir durum yok. Bu konudaki bakış açımızı bir önceki değerlendirme yazımızda şu şekilde belirtmiştik:

"Elbette, Mücadele Birliği olarak biz, başından beri bu iki sendikaların 'Taksim'de olacağız' açıklamasına ihtiyatlı yaklaşmıştık. Zaten 1 Mayıs sabahı toplanmak için seçtikleri Nakliyat İş Sendikası'nın bulunduğu yerin Taksim'e olan uzaklığı düşünülünce, 'Taksim'de olacağız' söyleminin gerçekliği yansıtmadığı anlaşılıyordu. Buna rağmen, işçilerin 'Taksim'de olma' yönünde ortaya koydukları irade beyanını önemli gör-

düğümüz için, sabahın erken saatlerinde Nakliyat İş'in önüne gittik."

Taksim'de "ısrar", Taksim'i "zorlamak", Taksim'de "olmak"...

Solda dillere pelesenk olmuş sözler hepsi de... Söylemekle yapmak arasındaki fark, iki kelime basit bir hadise değildir. Söylemekle yapmak arasındaki fark reformizm ve oportünizm ile devrimcilik arasındaki fark kadar derindir. "Taksim'de ısrar" etmek demek, bırakın Taksim dışında başka bir alanda bir mayıs kutlamayı, başka bir alan tartışmasına dahi girmemektir. "Taksim'i zorlamak" sadece "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" demek değildir. "Taksim'i zorlamak" sadece Saraçhane'de sendikalarla parka

kadar yürüyüp Taksim iradesi koyduk deyip Taksim'in yanına bile yaklaşmamak değildir. "Taksim'i zorlamak", Taksim Meydanı'na girmek için mücadele etmek ve kaç kişiyle olursa olsun oraya girmekdir. Saraçhane'den ayrılıp tereddütsüz Taksim'e yürümektir.

Tarihimizde Taksim'e sırtımızı döndüğümüz tek bir 1 Mayıs olmamasının onuru ve gururuyla, 2018 1 Mayıs'ında da Taksim'deydik. Ve dost da düşman da biliyor ki, Taksim nihai olarak kazanılana kadar, her 1 Mayıs'ta Taksim'de olmaya devam edeceğiz.

1 Mayıs Alanı Taksim'dir!
Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak!
Yaşasın 1 Mayıs!
Biji Yek Gulan!

Yoldaşlar,
Sınıfsız, sömürsüz bir dünya için enternasyonalist proletaryanın birlik, mücadele, dayanışma ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ta, sosyalizmin şanlı kızıl bayrağı Taksim'in kızılığında ve dünyanın dört bir yanında dalgalanacaktır.

Devrim ve sosyalizmin zaferi artık çok daha yakındır. Şimdi devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltme ve zafere taşıma zamanı!

Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak
Tekirdağ Zindanından
Leninist Tutsaklar

Kıbrıs'ta Suriye Saldırılarına Karşı Askeri Üs'te Eylem

Suriye'ye yönelik yapılan ABD-İngiltere-Fransa saldırısı nedeniyle, İngiltere'nin Kıbrıs Limasol'da bulunan askeri üssü önünde protesto eylemi düzenlendi.

22 Nisan günü Ağrotur askeri üssü önünde yapılan eylemi Güney Kıbrıs'taki demokratik kitle örgütleri ortaklaşa düzenlerken, Devrimci Komünist Birlik (DKB) ve kuzeyden katılan Boran Kültür Merkezi de destek verdi. Eylemde Yunanca, Türkçe ve İngilizce sloganlarla emperyalizme ve savaşa karşı tepki gösterildi.

Kıbrıs halkı, emperyalist saldırganlığa ve ülkelerinde gaspedilen topraklar üzerine kurulan askeri üslerden bölge halklarına savaş yürütülmesine karşı durmaya devam edeceklerini ve bu eylemleri giderek daha geniş kitlelerin katılımını sağlayarak sürdüreceklerini vurguladılar.

Filistin'de Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü Sürüyor

27 Nisan günü Filistin'de Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü'nün beşinci gerçekleşti.

Her Cuma yapılan eylemlerin sonucunda da İsrail askerlerinin ateş açması sonucu 4 kişinin ölümü ve yüzlerce kişinin yaralanması ile sonuçlandı.

Hayatını kaybedenlerden biri, başından vurulan 15 yaşındaki Azzam Oweidi... 7 gazeteci ve beş sağlık görevlisi de hedef alınarak yaralandı.

Böylece eylemlerin başladığı 30 Mart'tan bu yana İsrail askerlerinin öldürdüğü Filistinlilerin sayısı 45'e yükseldi. 5 binden fazla da yaralı var.

Birleşmiş Milletler, askerlerin silahsız sivillere ateş açmasını protesto ederken, ABD'de İsrail'in Filistin'e yönelik saldırılarını protesto eden en az 51 Yahudi tutuklandı.

4 Mayıs günü 6.sı yapılan yürüyüş yine İsrail askerlerinin plastik ve gerçek mermi saldırısıyla karşılanırken, yüzlerce Filistinli yaralandı.

Şehba'da Binler İşgale Karşı Yürüdü

İşgalci Türk ordusu ve faşist çetelerin saldırıları sonucu yüzbinlerce Efrinlinin göç etmek zorunda kaldığı Şehba Kantonu'nda 3 Mayıs günü kitlesel bir yürüyüş düzenlendi.

Şehba'nın Fafin ilçesinden Berxwedan Kampı'na gerçekleştirilen yürüyüşe, Efrin Özerk Yönetimi temsilcileri, TEV-DEM, Kongreya Star, Şehba Kanton Meclisi ve bölgedeki kurumların yanı sıra binlerce kişi katıldı. YPG-YPJ flamaları ile "Antep Meclisi Hainler Meclisidir", "Rusya Ve Türkiye Suriye'nin Parçalanmasında Ortaktır", "Uluslararası Sessizliği Kınıyoruz" pankartları taşınan yürüyüşte sık sık "Biji Berxwedana Serdeme", "Biji Rêber Apo" ve "Şehit Namirin" sloganları atıldı.

Saygı duruşundan sonra konuşan Şehba Kantonu Eşbaşkanı Wafa Hisen, "Efrin'i işgal ederek halkın iradesini kırmaya çalışan işgalci sistemin kendisi o büyük irade karşısında yenildi. Şehba halkı olarak diyoruz ki, Şehba Efrin birdir ve mücadelemiz aynıdır. Özgürlüğümüz için sonuna kadar mücadele vereceğiz" dedi.

Kongreya Star adına konuşan Heyfa Erebo ise, Efrin'de yeni bir tarih yazıldığını ifade ederek, "Günlerce her türlü tekniğe rağmen direnen Efrin halkı bugün Şehba'da direnişini sürdürüyor. Efrin halkı kendi toprağını işgalcilere bırakmadığı için Şehba Kantonu'na yerleşti. Efrin halkı emek ve iradeyle büyüyen bir halk asla mücadelesinden ve toprağından vazgeçmez. Burada iki görkemli yürüyüş yapıldı. Efrinliler topraklarına olan bağlılıklarından dolayı her türlü zorluğu göğüsleyerek mücadelesini sürdürüyor" dedi.

Konuşmaların ardından binlerin katıldığı eylem sona erdi.

Rojhilat'ta Eylemler Sürüyor

İran'da sınır ticaretinin yasaklanması, gümrük vergilerinin yasaklanmasıyla 80 bin kolber ve kesibkarın yanı sıra 6 milyonu aşkın esnaf işsiz kalırken, emekçiler 15 Nisandan bu yana eylem halinde.

Rojhilat'ın Ciwanro, Bane'de başlayıp daha sonra Meriwan, Seqiz, Serdeşt ve Pıranşar'e yayılan eylemlerde Kesibkar, kolber ve esnaflar, hükümetin taleplerini bir an önce karşılamasını istiyorlar.

Sınır kapılarının kapanması, hükümetin sınır ticareti yapan kolber ve kesibkarları katletmesinin ardından Rojhilat'ta birçok ürüne zam geldi. Sınırdaki gümrük geçiş ücretlerinin artırılmasıyla beraber getirilen eşyalar da pahalılaştı.

Esnaflar, eylem çadırları kuruyor ve İran rejiminin sınır ticareti önündeki engelleri kaldırıp, taleplerini karşılamadığı taktirde dükkanların açılmayacağını, pazarların kurulmayacağını söylüyorlar.

Grevde olan esnafları ziyaret eden rejim yetkilileri, Kesibkar esnafların sorunlarını çözeceklerini savunuyor; ancak şimdiye kadar sorunun çözümü için adım atılmadı.

Esnaflar, İran rejim yetkililerinin çözüm vaatlerini inandırıcı bulmadıklarını, sınırlar açılmadığı ve gümrük vergileri düşürülmediği sürece grevlerine devam edeceklerini, dükkanlarını ve pazar yerlerini açmayacaklarını yeniden açıkladı.

Siyasi Tutsaklar İçin İnsan Zinciri

Katalonya'da binlerce kişi, İspanya'nın esaret altında tuttuğu siyasetçileri için insan zinciri eylemi düzenledi.

Katalonya'da düzenlenen bağımsızlık referandumu sonrası İspanya'nın tutsak ettiği çok sayıda Katalan siyasetçisinin serbest bırakılması için dün Barselona yakınlarındaki Collbato köyünden Montserrat dağının Cavall Bernat zirvesine kadar insan zinciri oluşturuldu. Binlerce kişinin katıldığı eylemde cezaevindeki 9 siyasetçinin resimleri taşındı, zincir kilometreler uzunluğunda oldu.

MUTLU BİR HAYAT FİLİZLENİR KAUGANIN UFUKLARINDAN

ÖZGÜR GÜVEN

Lenin emperyalizmi tahlil ederken çok güçlü ve zengin bir kaç ülkenin -ulusun- dünyanın büyük bölümünü oluşturan gelişmemiş ülkeleri -küçük ulusları- egemenlik altına aldığı, sömürdüğüünü belirtir. Bugün bu çok daha açıktan görülmüyor: Birkaç emperyalist ülke ve dünyanın önemli bir bölümünü oluşturan yeni sömürge, bağımlı ülkeler..Mali sermayenin bir yüzyılı aşan egemenliğinin geldiği nokta, bağımlı ülkelerin ekonomik bağımlılıklarının her yönden daha da derinleştirilmesi ve emperyalist tam ilhakın sonuna dek vurdurulması; bir avuç tekelin çıkarları uğruna, sermaye birikiminin sürmesi uğruna emeğin ve dünyanın talanı, yıkımı.

Tekelcilik her planda gericiyektir. Bugün hem emperyalist ülkelerde hem de bağımlı ülkelerde uygulanan politikalar tam da buna tekbül ediyor. Yoksa dillerinden hiç eksik etmedikleri demokrasi ve özgürlük masalları değil. Zira emeğin ve doğanın talanı, yıkımı pahasına devam eden sermaye birikiminin yanında demokrasinin ve özgürlüklerin hiçbir değeri, geçerliliği yoktur. Her bir ülkenin kendi özgünlüklerinden kaynaklanan bazı ufak tefek farklılıklar olsa da asıl durum budur. Bir tarafta çok büyük bir servet, sermaye olarak birikip yoğunlaşırken karşı tarafta açlık ve sefalet birikimi, yıkım, yozlaşma ve çürüme yoğunlaşmış yaygınlaşıyor. Öyle ki, dünyada üretilen yeni değerlerin toplamda %82'si, toplam nüfusun sadece %1'inin elinde birikirken, %18'i de nüfusun %99'una düşüyor.

Kapitalist üretimin amacı ve temel dürtüsü kârdır, artı-değer sömürsüdür. Yoksa insanların ihtiyaçlarını karşılamak, yaşamlarını kolaylaştırmak değil. Bu amaçlarına erişebilmek için bir yandan dünyanın her yerinde her şey yeniden yeniden gözden geçirilip metalaştırılırken bir yandan da her üretim devresinin sonunda elde edilen artı-değerin bir bölümü sermayeye eklenmektedir. Yoksa genişletilmiş yeniden üretimden, ekonominin büyümesinden ya da aynı anlama gelmek üzere sermaye birikiminden bahsedilemez.

Kapitalist üretim koşullarında ekonominin büyümesi sermayenin büyümesidir. Tek tek ülkeler açısından milli gelir ya da gayri safi yurt içi hasıla (GSYİH) artışıyla ifade edilen esas olarak budur. Kapitalist özel mülkiyet nedeniyle, üretilen ürünler daha baştan metalar biçiminde ve sermaye sahibinin mülkiyeti olarak üretilir. Yaratılan zenginlikler bir avuç tekelin elinde toplanır. Aynı zamanda, sermaye doğadaki ve toplumdaki her şeyi yeniden yeniden elden geçirip metaya dönüştürürken, ekonomi büyümeye devam eder; tekeller sermaye birikimini sürdürür.

Mesela kırsal alanlarda yaşayanlar su ihtiyaçlarını akan derelerden, akarsulardan karşılasa ekonomi büyümeye. Ama eğer barajlar su kanalları yapılır ve su kontrol altına alınır; içme suyundan tarım alanlarının sulanmasına kadar her şey paralı duruma getirilir; su metaştırılmıştır. Ekonomi büyür. Ama aslında büyüyen bir tarafta sermayedir, karşı tarafta ise emekçilerin, üreten sınıfların, halkın yoksulluğu, yoksulluğu ve sefaletidir.

Anlaşıldığı gibi, ekonominin büyümesi demek sermaye birikimi demektir, emeğin ve doğanın talanı demektir. Sermaye birikimindeki her artış, işçilerin sermayeye bağımlılığını da artırır, perçinler. Birikmiş ölü emekten başka bir şey olmayan sermaye, canlı emeği kendisine bağlar, egemenliği altına alır, geçmiş bugüne egemen olur. Kapitalizmdeki her gelişme işçinin sermayeye köleliğini de artırır. İşçinin köleliğini arttıran, yoğunlaşmış bu koşullar, aynı zamanda işçi sınıfının bu kölelik zincirlerini parçalayarak özgürleşmesinin de koşullarıdır.

Doğada olsun toplumda olsun her şey kendi karşıtıyla birlikte gelişir. Kapitalist toplumun bugün geldiği aşamada çürüme ve çöküşün yanında bir de devrimci yan gelişti, gelişiyor. Bu, dünyanın her yerinde olduğu gibi bizde de kapitalizmi yıkacak koşulları hazırladı, hazırlıyor. Proletarya ve halklar uzun yıllardan beridir devrimci mücadeleyi sürdürüyor. Tekelcilik, proletarya ve halkların mücadelelerinin önünü kesmek, devrimi engelleyebilmek için kendi karakterinde içkin olan her planda gericiyi uyguluyor. Askeri faşist cuntalardan, işkencelere, toplu tutuklamalara, tek tek infazlardan ve idamlardan toplu katliamlara kadar her yola başvuruyor. Proletarya ve halkların mücadelesi yükselip, devrim, sermayenin egemenliğini sarpsa tehdit edecek boyutlara geldikçe, tekeller gericiyi daha çok ve yoğun olarak uygulamaktan başka çare bulamıyor. Bilim ve teknolojiye gelişmeler bile bu amaçla kullanılıyor; dinci faşizm devrimci güçler, proletarya ve halkları bu yolla da baskı altına almaya çalışıyor. Kent merkezlerinden dağlara kadar her alanda, açık devlet terörüyle birlikte, yoğun olarak teknik araç ve ekipmanlar da kullanılıyor.

Sermaye ve faşist devlet aygıtının bugüne dek yaptığı baskılar, katliamlar ve diğer şeyler gösterdi ki, onlar ne yaparlarsa yapsınlar, proletaryanın, yoksul köylülerin, emekçilerin ve halkların kendi tarihlerini ellerine alıp bilinçli olarak kurmaya girişecekleri özgür yaşam uğruna verdikleri mücadelenin önüne geçemediler, geçemezler. Proletarya ve halklar, 12 Mart ve 12 Eylül'den sonra olduğu gibi, her defasında tekeli sermayenin ve onun faşist devletinin karşısına daha da güçlü olarak dikildiler. Çünkü kapitalist üretim sürekli olarak bir tarafta emek ürünlerini sermaye biçiminde artırarak üretirken, karşı tarafta ise emekçilerin yoksulluk ve sefaletini, emeğin sermayeye bağımlılığını ve köleliğini de derinleştirerek yeniden üretiyor. Bu nedenle proletarya ve emekçi halkların mücadelesi, uzun yıllardan beri nesilden nesile devam ediyor; üstelik her defasında daha da güçlenerek... Mücadele atılan her yeni nesil, kendisinden öncekilerin birikim ve deneyimine dayanarak başladığı için, daha ileri bir noktadan hareket ederek mücadeleyi sürdürüyor.

Proletarya ve halkların, sermayeye dayalı bu üretim sistemini ve burjuva toplumu temellerinden sarsan güçlü eylemleri sürdürüyor. Devrim güçleri kapitalizmi alt edecek, daha ileri bir toplum olan sosyalizme geçebilecek güce ve olanaklara sahiptir. Proletarya ve halklar gözünü devrime ve devrimin zaferine dikerek harekete geçtiğinde tek elci sermayenin egemenliği, her biçimi ve aracıyla birlikte yıkılıp gidecektir.

KURUCULARIMIZI MEZARLARI BAŞINDA ANIYORUZ

Dünyada yılları, asırları aşan bir mücadele- nin, komünizm mücadelesinin neferleri olarak 50 yıldır bu topraklarda bu mücadeleyi Devrimci Öğrenci Birliği adıyla veriyoruz ve vermekteyiz. 50 yıl geçti kuruluşumuzun ardından. 46 yıl

ucundan dahi geçmedi.

Bugün de kurucularımızın ölümünün 46. yılında da yoldaşlarımızın mezarları başında da bu gerçeği bir kere daha haykırdık. Onlara, onların başlattığı devrimci geleneği sonuna kadar sürdü-

istik ve bu arzuyla gerçekleştirdik. İşte bu nedenle, bu sıradan bir anma etkinliği değildi. Biz biliyoruz ki Denizleri anmak onlar gibi savaşmaktır, hüzne boğulup öylece kalmak yapılacak en büyük yanlıştır.

Yoldaşlarımızın mezarları başından devrimcilerin avukatı Halit Çelenk'in mezarına gidip; "Devrimci avukatlar onurumuzdur!" diye haykırdık. Oradan siper yoldaşlarımızın, Ulaş'ın, Mahir'in ve Niyazi'nin mezarları başında siper yoldaşlığının önemini vurguladık.

Anmamız Sivas Şehitleri Anıtı'nda Madımak'ta katledilen canlarımızın yanında son buldu.

**DEVİRİM SAVAŞÇILARI
ÖLÜMSÜZDÜR!
DENİZLERİN YOLUNDA
DÖB SAFLARINA!
YAŞASIN SİPER
YOLDAŞLIĞI!
DEVİRİMÇİ AVUKATLAR
ONURUMUZDUR!
TÜRKÜLER YANMAZ
PİR SULTANLAR
ÖLMEZ!**

ANKARA/DÖB

önce bugün faşizm tarafından katledilen yoldaşlarımızın Devrim Öğrenci Birliği'ni kurmasının ardından. 50. yılımızda da diğer bütün senelerde olduğu gibi büyük badireler atlattık, büyük bedeller ödedik ve ödemeye devam ediyoruz. Ancak, 50 yıldır Denizlerin, Yusuf'ların, Hüseyin'lerin o uzlaşmaz o ayaklanmacı tutumundan bir an olsun vazgeçmedik ve vazgeçmek aklımızdan

reçemimiz ve ne pahasına olursa olsun o güzel günü getireceğimize dair söz verdik.

Tıpkı Denizler gibi toplumsal çalkantıları ayaklanmaya ve devrime taşıyacak koşulları sağlamak için mücadele edeceğiz ve o koşullar sağlandığında devrimin öncülüğünü üstlenmeye hazır olacağız.

Bugün de anma etkinliğimizi bu niyet, bu

“Denizlere Akan Nehirlere Selam Olsun”

Denizler faşizm tarafından idam edileli tam 46 yıl oldu... Aradan geçen onlarca senede, doğan kaç çocuğun adı Deniz, Yusuf, Hüseyin... Cellatları hatırlayan var mı peki??

Bu yıl da, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, hem mezarları başında, hem de seslerinin ulaştığı her yerde anıldı...

İstanbul'da da Mücadele Birliği Platformu ve kuruluşunun 50. yılını kutlayan Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Kadıköy'de Süreyya Operası önünde bir etkinlikle Denizleri andı.

“Deniz İsyân Devrim/ Mücadele Birliği Platformu” ve “Denizlerin Yolunda Zafere Kadar Devrim, 1968'den 2018'e/ Devrimci Öğrenci Birliği” pankartlarının açıldığı etkinlik, devrim savaşında ölümsüzleşenler için saygı duruşu ile başladı. Ardından “Adım Deniz, Adım Yusuf, Adım Hüseyin. Sevda işçisiyim, Umut işçisiyim, Bir gün akacağım denizlere selam olsun” denilerek Deniz Yusuf ve Hüseyin'in son sözleri okundu.

Etkinlik başlarken ve biterken sık sık “İdamlar Bizi Yıldırılmaz”, “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği” ve “Deniz Yusuf İnan Savaş Devam” sloganları atıldı.

“Denizlerin yarına attığı tomurcuklar şimdi fidan olup boy veriyor. Gençliğin devrimci mücadelesinin ilk tohumlarını DÖB'ü kurarak atan Denizlerin mücadelesi bugün yine DÖB'lülerin ellerinde yükseliyor” denilerek, konuşma yapmak üzere DÖB'lü öğrenciler davet edildi.

“Denizleri nasıl anlatmak gerek diye sorulursa, ‘Denizler tepeden tırnağa devrim, tepeden tırnağa çüret, cesaret ve militanlığı’ yanıtı verilebilir. Bu topraklarda zora dayalı mücadelenin yolunu açan Denizler bugün hala her eylem alanında, her grevde ve bu toprakların onurlu her emekçisinin, gencin yüreğinde yaşıyor” diyen DÖB'lüler, öğrenci ve eğitimcilere yönelik saldırıları dile getirdiler.

Öğrenciler “Üniversiteleri bölerek, eğitimin niteliğini düşürerek, okulları sermayeye peşkeş çekerek işsizlik, gerici sarmalında gençliği geleceksizliğe mahkum ediyorlar. İşte tüm bu saldırıların, gericileş-tirme dalgasının ortasında Denizleri anmak, Denizler gibi olmak bir kez daha önem kazanıyor. Çünkü Denizler sadece kendi okul sorunları için mücadeleyi yük-

selememiş, bu sorunlara karşı mücadele ederken aynı zamanda işçilerin, emekçilerin, köylülüğün yanında omuz omuza durmuşlardır. 68'in 50.yılında devrimci pratik ve önderlikleri ile bizlere örnek olan Denizler hala sokaklarda, kavgağın içinde bizlere ışık oluyorlar” diyerek; tüm gençliğe şöyle seslendiler:

“Tüm bu saldırılara, bizlere karanlığa gömme, sesimizi kısma çabalarına karşı Denizler gibi mücadele etme zamanı! 68'in 50.yılında Denizlerin devrimci çüreti zafere yürüyor. Şimdi Denizleşme zamanı!”

Ardından bu topraklarda Denizlerin başlattığı devrim mücadelesini bugüne kadar onurla taşıyan, geliştiren ve kitlelerle buluşturan Mücadele Birliği Platformu adına bir konuşma yapıldı. “Deniz, Yusuf, İnan, arkalarında çok büyük bir miras bırakarak ölümsüzleştiler. Emperyalist-kapitalist sisteme karşı devrim mücadelesini lafla değil çok somut bir şekilde canlarını ortaya koyarak, devrimci araçlarla verdiler. Söylemek ve yapmak arasındaki fark, onların pratiğinde tamamen kapandı. Ne söyledilerse yaptılar, ne yaptılarsa savundular. İşte bu nedenledir ki, üzerinde yaşadığımız topraklarda halklarımızın yüreğinde ve bilincinde yer ettiler. Bugün eğer milyonlarca insan onları unutmuyor; her 6 Mayıs'ta yürükleri onlar için çarpıyor ve onların mücadelesine sahip çıkıyorlarsa, bunun en temel nedeni devrimin bu önderlerinin, en genç yaşlarında sakinmasızca işçi sınıfı ve emekçi halkların özgürlüğü ve mutluluğu için yaşamlarını ortaya koymuş olmalarıdır” denilen açıklamada onların “romantik devrimciler” değil, birleşik devrim için mücadele eden Enternasyonalist savaşçılar oldukları vurgulandı.

Konuşma, “6 Mayıs günü darağacına çıktıklarında halkların bilincinde ve yüre-

ğinde bir ateş yakıklarını biliyorlardı. Üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin yolunun nerden geçtiğini işçi sınıfı ve emekçi halklara göstererek tabureyi tekmelediler ve aslolanın çok yaşamak olmadığını, yaşadığını süre içinde büyük şeyler yapmak olduğunu tarihin sayfalarına yazarak ölümsüzleştiler.

Bugün onları anmak, onların açtığı yoldan yürümek, onların uğruna hayatlarını verdikleri devrim mücadelesini zafere ulaştırmak için hiç durmadan çalışmakla mümkündür ancak. Yoksa onların yıllarca önce yollarını sonsuza dek ayırdıkları parlamentarizme kapılarak, insanlar arasında ‘parlamentar hayaller’ yayarak değil. Buradan bir kez daha haykırıyoruz: İdamlar Bizi Yıldırılmaz!” denilerek sonlandırıldı.

Ve anma etkinliği Denizleri için hazırlanan sokak performansı ve söylenen şarkılar ile devam etti. Önce Kömür Karası Müzik Grubundan dostlarımız gitar eşliğinde birkaç parça söyledi. Ardından Tiyatro Simurg, Denizlerin idam anına atıf yaparak, “Baktılar; Deniz'in nabzı nabzı hala atıyordu” dedi; Nazım Hikmet'ten şiirler okudu ve Deniz'in 46 yıl geçse de hala ölmediğini, nabzının hala burada attığını söyledi. Dostlar Müzik Grubu ise, şiir ve müzikleriyle geldiler. Önce Can Yücel'in ölümsüz satırları “Mare Nostrum” u okular, ardından söyledikleri Şarkışla'ya herkes eşlik etti. Ahmet Arif'in dizelerini seslendirdikten sonra, Dostlar Müzik Grubu'na BEKSAV sanat emekçilerinin de eşlik etmesiyle yine hep bir ağızdan “Hoşça kal Kardeşim Deniz” söylendi.

“İdamlar Bizi Yıldırılmaz” sloganlarının ardından etkinlik “Denizlere akan nehirlerle selam olsun! Selam olsun devrim ve komünizm savaşçılarımıza...” denilerek sonlandırıldı.

Adana'da Denizleri Andık

5 Mayıs Cumartesi günü Eğitim-Sen/Adana'da, Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in idam edilmelerinin 46. yılında Devrimci Öğrenci Birliği olarak bir anma etkinliği gerçekleştirdik.

Gençliğin çoğunlukta olduğu anma 6 Mayıs 1972'de idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ve bütün devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladı. Sonrasında Denizler ve DÖB ile ilgili bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

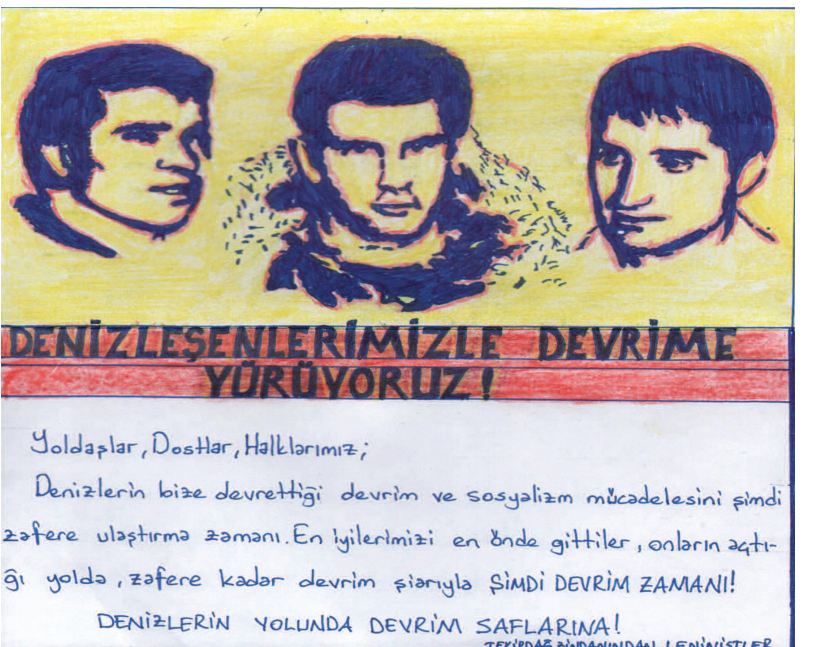
Ardından 1968'de Denizlerin kurmuş olduğu ve bu sene 50. yılında olan Devrimci Öğrenci Birliği adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada, Denizlerin devrim mücadelesi içerisindeki tarihsel süreci anlatıldı ve öğrenci gençliğin okul duvarlarının dışına çıkıp işçi sınıfıyla sokaklarda mücadele etmesi gerektiği belirtildi.

Etkinliğimiz, şiir dinletisiyle devam etti. Sonrasında serbest kürsü yapılarak söz katılımcılara bırakıldı. Katılımcıların kimi türküler söyleyerek, kimi şiirler okuyarak, kimileri ise konuşmalar yaparak duygularını ve düşüncelerini aktardı. Aramızda 68 kuşağının eylemlerine tanıklık etmiş bir dostumuz da vardı ve Denizlerin 6. Filo'yu denize dökerken en fazla söylenen “Gündoğdu Marşı”nı bir kere daha bizlerle söylemek istedi.

Serbest kürsüde şiir dostumuz Ruhan Mavruk da şiirleriyle Denizleri selamladı.

Etkinliğimiz katılımcıların coşkuyla devrim türkülerini söylemeleri ile sona erdi.

Devrimci Öğrenci Birliği / ADANA

Son Olarak Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Öğrencilerini de Sokağa Dökmeyi Başaran Hükümette Yeni Hedef Maltepe Huzurevi Sakinleri... Zaytung

“Fikirlerimizden, Hayallerimizden Vazgeçmeyeceğiz”

Adana'da okuyan devrimci öğrenciler, polis tarafından kendilerine ajanlık dayatıldığını ve ailelerinin aranıp, “Askerlerimiz Afrin'e gidiyor, örgütler çocuklarımızın beynini bulandırıyor, bizler çocuklarımızı kazanmak istiyoruz” denildiğini, 3 Mayıs günü İHD'de düzenledikleri bir basın açıklamasıyla dile getirdiler.

Çukurova Üniversitesinde okuyan Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) ve Devrimci Hareket'ten öğrenciler, polisin ailelerini tehdit edip kendilerine ajanlık teklifinde bulunduğu gerekçesi ile Adana İHD Şubesine hukuki yardım talebinde bulunmak için başvurdu. Ardından ailelerle birlikte basın toplantısı düzenlendi.

Baskıya ve ajanlaştırmaya maruz kaldıklarını aktaran öğrenciler, kendisini polis olarak tanıtanların komşularını ve ailelerini arayıp tehdit ettiklerini söyledi. Öğrenciler, “Komşularımıza bizlerin 'terörist' olduğu ve eğer evden çıkarılmazsak evimizin basılacağı söylendi. Bu olayın üzerinden 2 hafta geçtikten sonra ailelerimiz Adana Terörle Mücadele Şubesi tarafından tek tek arandı. Ailelerimize 'Askerlerimiz Afrin'e gidiyor, örgütler çocuklarımızın beynini bulandırıyor, bizler çocuklarımızı kazanmak istiyoruz' söylemlerinde bulunarak asılsız iddialarla ailelerimizi korkutmaya ve bizleri bu şekilde geri adım attırmaya çalıştılar. Çukurova Üniversitesinde okuyan başka bir arkadaşımız da, 4 terörle mücadele şube polisi tarafından durduruldu ve teröristlerin

evine gitmemesi, kendi mesleğini tehlikeye atması gerektiği söylendi. Arkadaşımıza, aynı polisler tarafından aylık bin TL verileceği söylenerek işbirliği teklif edildi” dediler.

29 Nisan sabahı itibarı ile İstanbul, Ankara ve Adana olmak üzere 3 ilde Devrimci Gençlik Dernekleri ve Devrimci Öğrenci Birliği'ne yönelik polis baskınları gerçekleştiğini de hatırlatan öğrenciler, an itibarıyla gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakıldığı bilgisini de verdiler.

Öğrenciler ve aileler, “En doğal hakkımızdan yararlanarak fikirlerimizin doğruluğunu savunuyoruz. Yasal bir dayanağı olmadan yapılan işbirliği teklifleri, tehditler, baskılar, gözaltılar, tutuklamalar, operasyonlar bizleri yıldırmayacaktır. Devrimin gelişini engelleyemezsiniz çünkü bizler devrimci, sosyalist öğrenciler olarak, doğru bildiğimiz yoldan, fikirlerimizden, hayallerimizden vazgeçmeyeceğiz, devrim için mücadele etmeye devam edeceğiz” diye konuştular.

Son olarak konuşan İHD Adana Şube Başkanı avukat İlhan Öngör, İHD'nin 1987'de kurulduğu günden bu yana devlet aklıyla böylesi durumların yaşandığını söyledi, “Hiçbir şekilde insanların özel yaşamlarından ya da siyasi görüşlerinden dolayı taciz edilmesi kabul edilemez. İHD olarak bu olayın takipçisi olacağız. Bu tür baskıcı politikaları kınıyoruz” dedi.

“Üniversiteme Dokunma, Fakülteme Dokunma”

Geçtiğimiz günlerde Yükseköğretim Kurulu Kanunu ile KHK'larda değişiklik yapılmasına dair kanun tasarısı, Başbakan Binali Yıldırım ile TBMM'ye geldi. Tasarıya göre İstanbul, Gazi, İnönü Üniversiteleri başta olmak üzere, birçok üniversite ikiye bölünecek ve 13'ü devlet üniversitesi, 2'si ise özel üniversite olmak üzere 15 yeni üniversite kurulacak...

Bu gelişmeleri şu şekilde yorumlayabiliriz:

“Üniversiteyi bitiren her kişi iş sahibi olacak diye bir kural yok” diyen hükümet, bu kadar işsiz kalan genç insanın işsiz kalmasını önlemediği gibi, bir çok yeni üniversite açarak, üniversitelerde kendi gerici kadrolarını istihdam edecek ve çıkartılacak yeni YÖK yönetmeliği ile birlikte üniversitelerde disiplin yönetmeliklerinden, akademik kadroya, akademik programa kadar bütün işleyişe hakim olacak.

Tüm bu gelişmelerle birlikte ilerici akademisyenlerin üniversitelerden tasfiyesi ile birlikte ilerici, devrimci öğrencilere yönelik ciddi bir baskı mevcut. Bilimsel eğitimi yok sayıp dindar ve kindar bir nesil yaratmak peşindeler...

Üniversiteleri bölmeye yönelik sunulan yasa tasarısına karşı üniversite öğrencilerinden tepkiler gelmeye başladı. İstanbul Üniversitesi'nde HAYEF, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Florence Nightingale Hemşirelik Fakültesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ormanlık Fakültesi, İletişim Fakültesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi ve Avcılar'da bulunan birkaç meslek yüksekokulu da bölünerek İbni Sina Üniversitesi kapsamına alınacak. Bu yasa tasarısına karşı öğrenciler çeşitli forumlar, eylemler düzenleyerek tepkilerini gösteriyor... İlk olarak 22 Nisan'da üniversiteler forumlarının ve eylemlerin duyurusunu yaygınlaştırmak ve yasa tasarısı hakkında bilgi edinmek, fikir alışverişinde bulunmak için Gülhane Parkı'nda buluştu. Daha sonrasında 24 Nisan'da ise 12.00'de İletişim Fakültesi bahçesinde, 11.00'de Siyasal Bilgiler Fakültesi Turan Emeksiz Anıtı önünde ve 13.30'da Beyazıt Ana Kapı önünde eylemler ve forumlar gerçekleşti.

24 Nisan'da 13.30'da tüm üniversite öğrencilerinin ve birçok akademisyenin katılımıyla basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında “Üniversite bünyesinde fakültelerin yıllar içinde geliştirdiği sinerji ile ortaya çıkmış olan bu bilimsel performansın, dünyada asla parçalanması

ve bölünmesi düşünülmeyen köklü ve büyük üniversitelerle yarışacak düzeye getirilmesi için desteklenmesi ve geliştirilmesi gerekirken, büyük zorluklarla mücadele ederek bu pozisyona gelmiş olan İstanbul Üniversitesi'nin kritik kütesinin parçalara bölünmesi, ülkeye hiçbir yarar sağlayamayacağı gibi verilebilecek en büyük zararlardan biridir. İstanbul Üniversitesi bizimdir, biz İstanbul Üniversitesiyiz. TBMM'ye sesleniyoruz: Bu yasa tasarısını durdurun. Yüzlerce yıldır büyüyen ve büyüyen bu çınardan elinizi çekin. Bilin ki bu çınar devrilirse altında kalan ilk siz olacaksınız” denildi.

Kitle büyük bir coşkuyla, sloganlarla eyleme devam etti. “Üniversiteler Bizimdir, Bizimle Özgürleşecek”, “Üniversiteler Bizimdir YÖK'ün Değil”, “Üniversiteme Dokunma, Fakülteme Dokunma”, “Öğrenciler Burada Rektör Nerede”, “Rektör İstifa” sloganları atıldı. Forum kitlenin kalabalık olmasından kaynaklı bir sonraki güne ertelendi.

25 Nisan Çarşamba günü ise Beyazıt Ana Kapı önünde forum gerçekleşti.

İstanbul Üniversitesi bileşenleri bu yasa tasarısına karşı görüşlerini ifade etti. Nitelikli bir eğitim olması gerekirken, üniversitelerden mezun olan insanların işsiz kaldığı, genç insanların geleceksizlikle karşı karşıya bırakıldığı, üniversitelerde dayanışma içinde olmanın önemi vurgulandı. Üniversiteleri bölmeye yönelik yasa tasarısına karşı mücadeleyi yükseltmenin gerekliliğine değinildi.

Twitter'da da Üniversiteme Dokunma hashtagi ile eylem gerçekleşti.

Eyleme, müzik dinletisi ve sloganlarla devam edildi. Üniversiteliler sık sık “Üniversiteme Dokunma”, “Fakülteme Dokunma”, “Rektör İstifa”, “Rektör Silivri'ye” sloganları attı.

Devrimci Öğrenci Birliği / İstanbul

GENÇLİK AYAKTA SOKAKTA!

UMUT GÜNEŞ

Eğitimin gericileşmesi, imam hatipleşme, akademinin ilerici güçlerden tasfiyesi, okulların sermayeye peşkeş çekilmesi derken, dinci-faşist iktidarın bir süredir üzerinde çalıştığı üniversitelerin bölünmesi tasarısı mecliste görüşülmeye başladı. Başından beridir eğitim sistemini sermayenin ihtiyaçlarına göre dizayn etmeye çalışan dinci-faşizm, hem üniversite, liseleri sermayeye peşkeş çekti, hem de eğitimi bilimsellikten arındırarak akademik bir tahribata yol açtı; dogmatizmi, gericiliği müfredata ve kurumların içine kadar soktu.

Eğitim tamamıyla kapitalist piyasaların ihtiyaçlarına göre şekillenirken, birçok üniversitenin bölünerek yeni üniversiteler kurulacağı, okulların akademik kadroları ve öğrencileri ile bölünüp kurulacak yeni üniversitelere bağlanacağı tasarısı mecliste görüşülmeye başladı. Aslında üniversitelerin bölünmesi meselesi, daha öncesinde Marmara Üniversitesi'nde, İstanbul Üniversitesi'nin bazı meslek yüksek okullarında gerçekleşmişti. Adım adım bu süreç genişletilerek üniversitelerin parçalanmasına, devlet üniversitelerinin vakıf üniversitelere döndürülmesine yönelik çalışmalarını dinci-faşist iktidar hızlandırmış durumda.

Seçim öncesinde gündeme gelen bu tasarı, İstanbul, Gazi, Anadolu ve İnönü üniversitelerinin de bulunduğu 10 üniversitenin bölünmesini ve 20 yeni üniversite kurulmasını düzenliyor. Eğer tasarı yasalaşırsa, İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi bölünüp başka bir üniversite kurulacak. Bölünmesi planlanan üniversiteler arasında Anadolu Üniversitesi de bulunuyor. Bu üniversitenin bölünmesiyle Eskişehir Teknik Üniversitesi, Süleyman Demirel Üniversitesi'nin bölünmesiyle Isparta Uygulamalı Bilimler Üniversitesi ve Afyon Kocatepe Üniversitesi'nin bölünmesiyle de Sağlık Bilimleri Üniversitesi adıyla 3 yeni üniversite kurulacak. Ankara Medipol, Semerkand Bilim ve Medeniyet adlarıyla vakıf üniversiteleri de oluşturulacak.

Devlet üniversitelerinin gittikçe vakıf üniversitelere çevrilmesi ve şirketlere, sermayeye peşkeş çekilmesi, gericileşme, derinden bir akademik kadro ile üniversitelerin dizayn edilmesi, üniversite öğrencilerinin büyük kesimleri tarafından tepkiyle karşılandı, üniversiteliler gündelik sokaklarda tasarıya karşı eylem yapıyor, forumlar düzenliyor, nöbetler tutuyor. Bu arada, üniversiteler arası dayanışma da gittikçe gelişiyor.

Gösterilen tepkiler ve sokağa çıkan kitle, sadece örgütlü devrimci, sosyalist güçlerden oluşmuyor; fakat aynı zamanda örgütsüz, içerisinde politik olarak daha geri kesimleri de barındıran bir kitle sözkonusu. Dinci-faşist iktidar, topluma yönelik saldırılarıyla kendisine karşı örgütsüz, belki de kararsız, siyasal yaşama daha uzak gençlik kesimlerini de harekete geçirdi. Eylemler “Üniversiteme Dokunma”, “Fakülteme Dokunma”, “Tasarı Üniversitemden Geçmez” gibi birçok özgün sloganla bütünüleştirdi. Öğrenci gençlik üniversitelerin sermayeye peşkeş çekilmesine karşı net bir tavır aldı.

Eylemle, mücadeleyle yeni tanışan birçok üniversiteli eylem sıcaklığı ve coşkusu ile sokaklarda yerini almış vaziyette. Hatta dinci-faşizmin başındaki zat bile eylemlerin "ideolojik" olduğunu belirtiyor. Yani örgütsüz duran gençlik kesimleri bu eylemlere devam ederse, hem örgütlü hem de daha politik bir kitle haline gelecek. Dinci-faşist iktidar gelen tepkiler üzerine bu tasarıyı seçim sonrasında erteleyecek gibi görünüyor.

Peki dinci-faşizmin bu hamlelerine karşı, tarafını seçip politikleşen bu kitleye sol, sosyalist gençlik örgütleri tarafından götürülen politika nedir diye soracak olursanız, gündelik, sadece bu tasarıya kısıtlı, onunla çevrelenmiş bir vaziyette. Buradan bu tasarıya karşı akademik, demokratik mücadelenin verilmemesi anlamı çıkartılmamalı, tam tersine gençlik içinde güncel akademik sorunlara karşı mücadele etmek, bu sorunlara karşı hem çözüm üretilebilir hem de temas edilen gençlik kitlelerine devrimci propaganda ve ajitasyon yapma fırsatını yaratmak, bu gibi yerlerde geniş kitle bağları kurabilmenin yollarını yaratmamız gerekiyor. Yoksa yasalığa gömülmüş, beyni parlamentarizm ve akademizmin sınırları ile örümceklenmiş ortalama sol, reformist yapılar gençlik içine kendi uzlaştırıcı politik hatları ile sirayet edecektir.

Bu kitlenin örgütlü bir güç olması, sürekli ve kalıcı hale gelebilmesi hepimiz açısından önemlidir. Öğrenci gençlik kitlelerinin faşizmin tarafında olmayan büyük kesimleri yüzünü devrimden, sokaktan yana çeviriyor, eylemde, hareket halinde olarak öğreniyor, üretiyor.

Bu saldırı dalgası, sermaye bu topraklarda iktidarda kaldığı sürece son bulmayacaktır; dün eğitimde gericileşme, ihraçlar derken bugün üniversitelerin bölünmesi, yarın özel olmayan üniversitelerin tamamen tedavülden kalkması gündeme gelecektir. Okul duvarlarından, amfilerden sokağa taşan bu kitleyi hem politik olarak daha ileri götürmek, hem de reformizmin, küçük-burjuva ideolojilerin elinden kurtarmak devrimci öğrencilere görev olarak düşüyor.

Bugün bu tasarı meclisten geçebilir ya da iptal edilebilir, ama sermaye, tekeli kapitalizm egemen kaldığı sürece eğitim sistemi de gericileşecek, ve tekrar tekrar dizayn edilmeye, sermayenin güdümünde şekillenmeye, gençliği geleceksizleştirmeye devam edecektir.

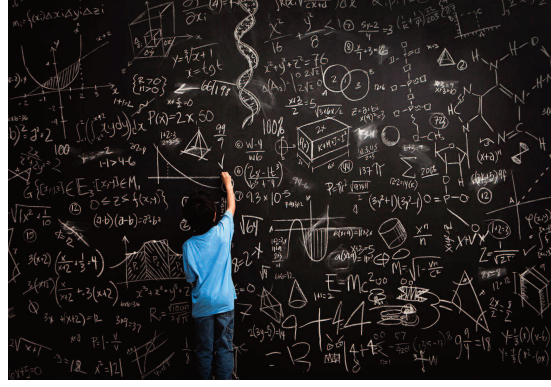
Şimdi önümüzdeki öğrenci gençlik eylemlerinin, forumlarının içinde daha çok bulunmak ve buraları devrimciyleştirmek için mücadele etme zamanı!

Sözleşmeli Kadrolular

“Bundan sonraki bütün atamalar sözleşmeli olacak... Öğretmenlerin sözleşmeleri 1'er yıl yapılacak. 1 yılın sonunda sözleşmesi feshedilmeyenlerin sözleşmeli süreleri o yıl da geçerli olacak; ama bu süre de 4 yılı geçmeyecek...” diyor Milli Eğitim Bakanı.

“Sözleşmeli öğretmenliği kaldırıp tüm öğretmenleri kadroya geçirdim” diye yıllar önce yaygara koparan, o dönemin seçim “hizmetini” yapan yine aynı iktidardır. “Gelecek kaygısı yok. Herkes kadrolu artık” diyorlardı. O dönem bizler bu “hizmetin” neyin işareti olduğunu görmüş ve emekçilere görüşlerimizi taşımıştık. Evet, herkes sözleşmeden kadroya geçecek ama bu durumun yalnızca adı “kadro” olacak. Özünde yani haklar bakımından aslında aşama aşama tüm eğitim emekçileri “sözleşmeli” olacak demiştik. 657 sayılı devlet memurları kanununun değişmesi, performans sistemi gibi önemli adımlarla projenin sonuna gelmektedir. Bu “sözleşmeli” öğretmenlik açıklaması, yeni duruma en uygun olan kavram olduğu için yeniden gündeme getirildi.

Adı ister “kadrolu” ister “sözleşmeli” olsun, değiştirilen kanun ve yönetmeliklerle birlikte tüm eğitim emekçileri nihayetinde iş güvencesinden yoksun bırakılacak ve bununla birlikte birçok hak-

kından mahrum bırakılacak.

Eğitim emekçileri,

Kapitalist sistem sizlere gerçekten kaliteli, güvenceli ve insani koşullarda bir iş yaşamı sunmaz, sunamaz. Sistem doğası gereği sizlerin emeğini sömürmek zorundadır. Başka türlü varlığını sürdürmez.

Başka bir dünya mümkün!

Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK), sizleri iş güvencesinin olduğu, emeğimizin sömürülmediği, sınıfların, sınırların olmadığı bir dünya için birlikte mücadele etmeye çağırıyor.

Yaşasın Emekçilerim Mücadele Birliği!

Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK)

Plaza Eylem Platformundan İNG Bank Önünde Eylem

Beyaz yakalılar, çalışma yaşamında maruz kaldıkları baskılara karşı ses çıkarmaya devam ediyor.

Çeşitli meslek gruplarından oluşan Plaza Eylem Platformu, günler öncesinden duyurduğu basın açıklamasını 27 Nisan günü Maslak'ta bulunan İNG Bank Genel Müdürlüğü önünde yaptı.

Maslak Metro İstasyonu önünde toplanan PEP üyeleri İNG Bank Genel Müdürlük önüne gelerek “Slaving” yazan pankart açtı.

PEP'liler, bugüne kadar bankacılık sektöründe hayatını kaybedenlerin ismini saydı, performans sisteminin mobbing olduğunu söyledi.

İNG Bank'ta ve diğer bankalarda uygulanan performans sistemi, fazla mesailer, hakkını arayanların kara listeye alınması, işten çıkarmalar, cinsiyet ayrımcılığı ve türlü baskıları protesto eden PEP, sorunları şu şekilde sıralıyor:

“İNG Bank, personel yönetim stratejisini çatışma ve şiddet üzerine kuruyor:

İNG Bank kolaylaşan işten çıkarmayı bir yöne-

tim stratejisi olarak kullanıyor.

İNG Bank, cinsiyet ayrımcılığı yapıyor. Daha da kötüsü, ayrımcılığı bir yönetim stratejisi olarak kullanıyor.

İNG Bank, reklamını yaptığı esnek üretim teknikleriyle şirkette bir tiranlık rejimi oluşturuyor.

İNG Bank'ın insanlığı küçük düşüren yönetsel pratikleri çalışanları kırılmaştırıyor, fiziksel ve ruhsal zararlara yol açıyor ve kurumsal düzeyde mobbinge payanda oluşturuyor.

İNG Bank demek mobbing demek, öyle ki “mobbing” kelimesinin “ing” ile bitmesi rastlantı olmayabilir.

Şubelerde insanların birbirine, özellikle de yöneticilerin çalışanlara yaptığı zorbalığı anlamak için ise İNG

Bank'taki kurumsal mobbingin bahsetmeliyiz. Yu-

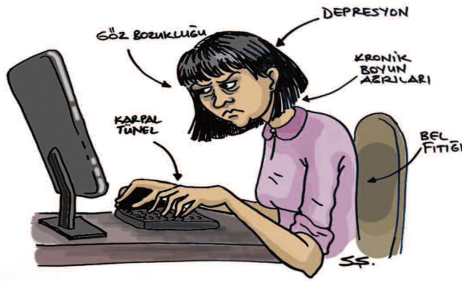
karıdaki maddelerin hepsi birbirine bağlı, birlikte uygulanıyorlar ve verdiğimiz örnekler tümünü birden yansıtır. Bu duruma 'kurumsal mobbing' adını veriyoruz”.

Ücretli Ve İşsiz Mimarlar Meslek Hastalıkları Çalıştayı

MESLEK HASTALIKLARI ÇALIŞTAYI

ÜCRETLİ VE İŞSİZ MİMARLAR FORUMU

Geçtiğimiz Aralık ayında İstanbul Mimarlar Odası üyesi bir grup mimar tarafından düzenlenen “Ücretli Mimarlar İçin Hayatta Kalma Kılavuzu” adlı bir forum gerçekleştirildi. Sonrasında forum bir irade olarak devam etme kararı almıştı ve o zamandan bu yana çalışmalarına devam ediyor.

Ücretli ve İşsiz Mimarlar Forumu ilk etkinliğini, dayanışma içinde olan avukatlarla birlikte yaptı. 5 avukat ile 5 farklı vakanın incelendiği çalıştayda daha çok fazla mesai, deneme süresi altında sigortasız ve güvencesiz çalıştırılma ile tanım dışı işleri yapmak zorunda kalmak gibi sayısız sorunla yüzleşen ücretli çalışanların hukuksal mücadele yöntemleri ve hakları tartışıldı. Çalıştay sonunda daha önce hazırlanan “Kamuda ve Özel Sektörde Ücretli Çalışan / İşsiz Mimarların El Kitabı” güncellendi ve online olarak yayımlandı.

“Sizin Mobbinginiz Hangisi?” adı ile ikinci bir çalıştay düzenleyen forum, mobbingi tartışarak ofiste ve şantiyede yaşanan mobbingler üzerine konuştu. Uzman psikologların ve İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG)'in katıldığı çalıştayda, mobbingin kapsamını ve bununla mücadele yolları tartışıldı.

Son olarak 29 Nisan'da Mimarlar Odası Büyükkent Şubesi'nde Meslek Hastalıkları Çalıştayı ile bir araya gelen mimarlarla, hemen hemen her mimarın yaşadığı sağlık sorunlarıyla ilgili konuşuldu. Yine İSİG Meclisi'nden ve İSİG bileşenlerinden İstanbul Tabip Odası'ndan katılımcılarla birlikte yapılan etkinlikte meslek hastalıklarının aslında işe bağlı hastalıkların sadece bir bölümünü oluşturduğu, asıl tartışmanın güvencesizlik üzerinden yapılması gerektiği ortaya kondu.

Forum, çalışmalarına devam edeceğini belirterek bir sonraki etkinlikte buluşmak üzere çalıştayı sonlandırdı.

Ölenleri An Yaşayanlar İçin Mücadele Et!

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, İstanbul Tabip Odası İşçi Sağlığı ve İşyeri Hekimliği Komisyonu, TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Komisyonu ile birlikte bir açıklama yaparak, “28 Nisan İş Cinayetlerinde Ölenleri Anma ve Yas Günü İlan Edilsin” dedi.

“İşçiler ve kamu çalışanları, sanayide ve hizmet sektöründe çalışanlar, vasıfsız işçiler ve hekimler/mühendisler; okuma yazma bilmeyenler ve üniversite mezunları... Tüm emekçiler çalışırken sağlıklarını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalıyor. Kayıplarımız bazen bel ağrısı, bazen parmaklarda uyuşma, bazen uzuv kaybı, bazen de canımız oluyor” denilen açıklamada Soma, Ermenek, Torunlar, Esenyurt AVM iş cinayetleri örnek gösterildi.

Açıklamada “Ülkemizde tespit edilebildiği kadarıyla her yıl en az 2 bin işçiyi yasalarda ‘iş kazası’ olarak tanımlanan ani gelişen olaylar sonucunda kaybediyoruz. Çok daha fazla işçiyi ise işyerilerindeki sağlıksız ortamlar ve çalışmalardan kaynaklanan ve gelişimi uzun zamana yayılan ‘meslek hastalıkları’, ‘işle ilgili hastalık’ olarak adlandırılan vakalarda kaybediyoruz. Bu vakaların çoğunluğu tespit edilmiyor. Mağdurlara ve ailelerine tazminat ödenmiyor. Sorumlular yargılanmıyor. Aynı çalışma ortamları ve yöntemleri devam ettiriliyor. Her yıl binlerce insan, sağlığını ve yaşamını kaybetmeye devam

ediyor.

Diğer yandan, sağlıksız ve güvencesiz çalışmaya karşı mücadele yıllardır devam ediyor. Emekçilerin gerçek sendikaları, bilimi halkın yararına kullanmayı ilke edinen meslek odaları, iş cinayetlerinde hayatını kaybedenlerin yakınları, akademisyenler, gazeteciler, hukukçular ve emekçiler yaşamı savunmaya devam ediyor” denildi.

28 Nisan gününün ilk olarak Kanada Kamu Çalışanları Sendikası tarafından

“Yas Günü” olarak ilan edildiği, ardından birçok ülkede “Yas Günü” olarak kabul edildiği söylenen açıklamada, Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO)'nun 2001 yılında 28 Nisan'ı, “Dünya Çalışma Güvenliği ve Sağlığı Günü” olarak ilan ettiği hatırlatıldı.

Açıklamayı yapan İSİG ve işçi sağlığı örgütleri “Ölenleri An, Yaşayanlar İçin Mücadele Et” ifadesinin İş Cinayetlerinde Ölenleri Anma ve Yas Günü'nün temel sloganlarından birisi olduğunu söyleyerek, 28 Nisan tarihinin “İş Cinayetlerinde Ölenleri Anma ve Yas Günü” ilan edilmesini talep etti.

Rafi Tekstil'de Mobbing Ve İşten Atma Protesto Edildi

Rafi Tekstil'de mobbinge uğrayan ve baskılara karşı sesini yükselttiği için işten atma saldırısı ile karşılaşan kadın işçi için, 28 nisan günü firma önünde bir basın açıklaması yapıldı.

Tekstil İşçileri Koordinasyonu'nun örgütlediği eylem, 12.30'da işyeri önünde yapıldı. “Rafi Tekstil'de Tacize, Mobbinge Ve İşten Atılmaya Sessiz Kalmayacağız” pankartın açıldığı eylemde, “İşçi Düşmanı Rafi Tekstil”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek” sloganları atıldı.

Ocak ayında işten atılan kadın işçi, yaptığı açıklamada yaşadığı baskıyı ve verdiği mücadeleyi anlattı. Konuşmasını “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek” sloganı ile bitiren işçinin ardından, eyleme katılan kurum ve sendikalar konuşma yaptı.

Dev Tekstil adına konuşma yapan Okan Karaçam, Uğur Konfeksiyon'da yaşadığı süreci anlatarak Rafi Tekstil işçilerini Dev Tekstil'de örgütlenmeye çağırdı.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) adına yapılan konuşmada ise kadın işçilerin karşılaştığı sorunlara değinilerek, kadın işçilerin tek alternatifinin örgütlenmek olduğu vurgulanarak 1 Mayıs'a çağrı yapıldı.

Destek için gelenlerin yaptığı konuşmaların ardından eylem mücadele çağrısıyla noktalandı.

Eataly Restoran İşçileri İşten Çıkarmalara Karşı Eylemde

İstanbul Zincirlikuyu'daki Zorlu Center AVM'de bulunan, dünyaca ünlü Restoran Eataly işçileri Dev Turizm İş Sendikasına üye oldukları için baskı mobbing gördü, 29 işçi işten çıkarıldı. İstifaya zorlandı.

26 Nisan Perşembe günü Zorlu Center AVM önünde bir araya gelen atılan işçiler ve Dev Turizm İş Marmara Bölge Şubesi "Sendika Hakkımız Engellenemez" pankartı açarak eylem yaptı.

Atılan işçileri temsilen konuşan Özcan Yıldırım, maruz kaldıkları baskılara ve haksızlıklara vurgu yaparak “mücadelemiz sürecek” dedi. Açıklamada konuşan Dev Turizm İş Marmara Bölge Şube Başkanı Turgay Özdemir de “sendika anayasal hakktır. Asgari ücret ve kötü koşullarda çalışan işçiler bu haklarını kullandı diye işten atılmaz” dedi.

Basın açıklamasının okunmasının ardından eylem sonlandırıldı.

Okmeydanı'nda İşten Çıkarmalara Karşı Eylem

Okmeydanı EA Hastanesi'nde çalışırken hastane yemekhanesindeki sağlık ihlallerine ve sağlıksız koşullara dikkat çektikleri ve mücadele başlattıkları için Nisan ayı başında işten çıkarılan işçiler, 27 Nisan günü Dev Turizm İş Sendikası ile eylem yaptı.

Yemekhanede sağlıksız bayat etler ve katkı maddeleri kullanıldığı için hijyen kurallarının da ihlal edildiği söylenen açıklamada, taşeron firmaya sorun çözülmesi için defalarca şikayetlerde bulunmuş ancak sorun çözülmediği gibi şikayet eden işçilerin de işten çıkarıldığı anlatıldı.

Hastaların ve personelin sağlığı ile oynanmasına göz yummayacaklarını söyleyen işçiler, çıkabilecek sorunlar-

dan hastane yönetimi ve başhekimlik birinci derecede sorumlu olduğunu söyledi.

Atılan işçilerden Şube yöneticisi Cengiz Kulah söz alarak “İşten çıkarılmamızın sebebini biliyoruz ancak yine de bu olanlara göz yummamızı kimse bizden beklemez” dedi. Tedavi görürken hastanede enfeksiyon kapan bir hasta da söz alarak bu sorunların acil olarak çözüme kavuşturulması gerektiğini söyledi.

Şube Başkanı Turgay Özdemir de “sendikal mücadelemizi engelleyemezler, arkadaşlarımız derhal işlerine geri dönmelidirler” dedi.

Açıklama, 1 Mayıs çağrısı ile sona erdi.

Yoldaş Koba

Bundan tam altmış beş yıl önce, 5 Mart 1953'te, aramızdan ayrılmış oldu. Josef Visaryonoviç Cugaşvili... Bilinen adıyla (kod) Josef Stalin. Namı diğer Koba. Yoldaş Koba...

Ölüm yıldönümü olması ve çoğu dönemde bir biçimde gündeme geliyor olması sebebiyle, onu anmak ve onun üzerinden birkaç değerlendirme yapmak gereği duymuş oldum. Başlamadan anısı önünde saygıyla eğildiğimi belirtmiş olayım. Mücadelemize ışık tutuyor. Hala...

Aramızdan ayrılışının üzerinden geçen bu altmış beş yıl boyunca hakkında çok sözler edildi Stalin'in. Ve edilmeye de devam ediyor. Onun tarafında olanların ona karşı yönelttikleri eleştiriler bir kenara (ki o da bununla gurur duyardı), onun için edilen bu sözler çoğu zaman hakaret ve küfre kadar varabiliyor.

Sevmedikleri ve düşman bildikleri bir dünya düzenini (sosyalizm) karalamak için ellerinden geleni artlarına koymayanlar, hedef noktalarına hep onu yerleştiriyor, hınçlarını ondan çıkarıyorlar. Diktatör, zalim, vicdansız oluyor onlar için o. Ve öyle de kalacak gibi görünüyor. Varsın kalsın.

Kapitalist dünyanın bir bütün olarak Stalin'e saldırıyor olmasında şaşırıcı bir yan elbette bulunmuyor. Hatta biraz ileri giderek Stalin'in tüm bu saldırılarına hak ettiğini dahi söyleyebiliriz. Nihayetinde, allayıp pullayarak, her gün bir başka yerini yamalayarak karşımıza çıkardıkları, parça parça, tel tel dökülen kapitalist düzeni alt üst ederek bir başka dünya hayalini gerçeğe dönüştürmüş bir aklı temsil ediyor o.

Onların ak dediklerinin kara, güzel dediklerinin çirkin, sağlam dediklerinin çürük olduğunu tüm dünyaya gösteren bu aklın temsilcisi onların her türlü kötü sözünü elbette hak ediyor. Varsın etsin.

Onlar diye tabir ettiğimiz, Stalin'e saldırılarında "haklı sebepleri" bulunan, kapitalist dünyanın liderleri, hükümetleri, temsilcileri, para babaları, askeri kuruluşları bir tarafta dursun. Ama ya "dostlar" safında görünenlerin hezeyanlarına ne demeli!

Hatırlanacak; Nazım Hikmet'in şiirlerini ustalıkla seslendiren ve tüm ülke nezdinde demokratlığı ile bilinen Genco Erkal da geçtiğimiz günlerde

Stalin'e saldırılar kervanına katılmış oldu.

İngiliz-Fransız ortak yapımı, kara propaganda içeren "Stalin'in Ölümü" adlı filmi izlediğini sosyal medya hesabından duyuran Genco Erkal, "Stalin'in Ölümü adlı müthiş filmi izledim az önce. Diktatörlerin sonu budur beyler. İbret olsun" diyerek "beyleri" müjdeledi.

Bir sosyal demokrat olarak tarif edebileceğimiz Genco Erkal'ın, bir sos-

yal demokrata yaraşacak bu çıkışının trajik bir yanı var. Bu trajik yan Erkal'ın, Stalin'i bir diktatör olarak görüyor olması değil, "diktatörlerin sonu budur beyler" deyişinde "son" diye tabir ettiği şeyin ne olduğundan kendisinin de haberinin olmamasıdır.

Duyan, Stalin'i insanların elleriyle parçaladığını, cesedini kurda kuşa yedirdiklerini düşünür. Salt ölümün kendisini ibretlik bir son olarak görüyorsa, Erkal'a diyecek bir sözüm yok. Sadece kendisinin de bu dünyada -herkes gibikalıcı olmadığını hatırlatmak isterim.

İyi de, Stalin'in ölüm biçiminde "ibretlik" olan neydi? Oysa cenazesinde ellerinde ona ait resimlerle yürüyen milyonlarca insan, Stalin'in "ibretlik sonuna" dair bizlere, Erkal'ın inandığından çok başka şeyler anlatıyor gibi.

Bir filmin, nihayetinde bir film olduğunu, yazanın/yönetenin bakış açısını taşıdığını ve bu sebeple asla tümüyle objektif olamayacağını da bir oyuncu olarak kendisine hatırlatmayı kendime

zül sayıyorum. Ayıp.

Derdim Erkal'ın trajik çıkışı teşhir ederek (bu amaç metnin akışında bir biçimde gerçekleşmiştir diye umuyorum) kendisine bir husumet yöneltmek değil -ki onun gibi düşünün binlerce insanın olduğundan eminim- yıllardır yapılan karalama, kötüleme çabalarının kurbanları olarak, her duyduğuna inanan bizleri naçizane uyarmak.

Stalin, yirmi milyondan fazla insanın faşizm ablukasında kaybetmiş bir halklar birliğinin lideridir. Bugün her kötü iktidar sahibinin benzeterek bitirilemediği Hitler'e, ibretlik sonunu yaşatan halkların lideridir üstelik. Bunlar onun bir diktatör olmadığına elbette kanıt değildir ama onun bunu kanıtlamaya da ihtiyacı yoktur. O, açıkça ilan edilmiş bir diktatörlüğün, proletarya diktatörlüğünün bir neferi ve önderlerinden biridir. Sovyetler Birliği Komünist Partisinin genel sekreteridir ve her ne yaptıysa partisi ile birlikte, işçi sınıfı ve sosyalizm için yapmıştır.

Bu noktada, Stalin'e yapılan saldırıların aslında Stalin'in temsil ettiği partiye, akla ve dünyaya yapıldığını çekinmeden söylemek gerekir. Genco Erkal örneğinde olduğu gibi Stalin'e yönelen tekil saldırıların da aslında aynı amaca hizmet ettiği de bir gerçektir.

Bugün birçok demokratın, iktidar sahiplerinin kullandığı dil ve argümanlarla, Stalin'i kötüliyor olmaları, Stalin'in temsil ettiği sosyalist düşüncenin, her geçen gün biraz daha kötüye giden, baştan ayağa kokmuş bir düzenin karşısında hala tek umut olarak görüldüğü gerçeğini değiştirmiyor elbette. Ama yine de susmaya razı değil gönül.

Son olarak, Genco Erkal buna ne der bilmiyorum ama dünyanın ve Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasal, ekonomik ve askeri durum ele alındığında, ibretlik son, Stalin'in temsil ettiği sosyalizm açısından değil Genco Erkal'ın hala inandığı "sosyal demokrasi" açısından gerçekleşmiştir.

Sınıflar savaşının tek ve gerçek kaybedeni -bugün gelinen noktada- sosyal demokrasidir. Erkal nezdinde onlarca insanın bu gerçekle yakın zamanda yüzleşeceğini umuyorum.

Ruşen Avcı

SANDIKTAN KÜRT HALKININ ÖZGÜRLÜĞÜ ÇIKMAYACAK!

ARGEŞ SORAN

Seçimlerin erkene alınmasıyla, seçim üzerine tartışmalar alevlendi. Burjuva ve küçük-burjuva çevrelerce ne kadar harlanmaya çalışsa da bu alev, proletarya ve emekçilerde oldukça cılız, cansız ve ruhsuz bir gündem yaratmaktan öteye gidemedi. Devrimci kitleler, ipliği pazara çıkmış seçimlerin yaşamsal sorunlarına çözüm ol(a)mayacağını biliyor.

Emekçilerin burjuva seçimlere karşı cılız tepkisi, değişime olan inancsızlığından değil, aksine seçimlerin bir şeyi değiştirmeyeceğine olan inancından kaynaklanıyor. "Bunlar seçimle gitmeyecek" düşüncesi artık genel bir tepki haline geldi. Uzun bir süredir, "seçimle gitmeyenlerin ne ile gideceğine" dair düşünce bizzat kitleler tarafından dile getiriliyor. Böylece devrim ve devrimci araçlar, emekçilerin gündeminde daha canlı yer ediyor. Bu da burjuvazinin paradoksu! Bizde burjuva seçimler, bırakın krizi ötelemeyi, her defasında krizi derinleştirmekten başka sonuç vermiyor, burjuvazinin arzuluğının tam aksi sonuçlar doğuruyor.

Seçim tartışmalarının belki de en az yankı bulduğu yer Kürdistan, kitle ise Kürt emekçilerdir. Bu konuyu ele almak için, seçimler üzerine genel değerlendirmelerin dışına çıkılması gerektiği açık. Çünkü başta ulusal sorun olmak üzere, burada kendini diğer yerlerden ayıran özgün sorunlar var. Kürdistan'da, toplumsal kurtuluşun yanında (ve onunla iç içe geçen) ulusal kurtuluş, yaşamsal ve her olay ve gelişmede kendi devrimci çözümünü dayatan bir sorun. Bu nedenle diğer bütün gelişmeler gibi seçimlerin de doğuracağı -çoğu beklentinin ötesinde, bazıların ise hoşuna dahi gitmeyen- devrimci sonuçlar, burada büyük bir etki yaratacak nitelikte.

Gerek UKH olsun, gerekse de diğer Kürt ulusalçı çevreler olsun, bu konuda doğru bir bakış açısı ortaya koyamıyor. Burjuva seçimler karşısındaki tavırları Kürt ulusunun, ulusal-sınıfsal kurtuluşunun önünü açıcı nitelikte değil, tam tersi tıkayıcı bir rol oynuyor.

Bu çevrelerin seçimler karşısındaki tavırları, ne olursa olsun/ hangi dönem olursa olsun, koşulsuzdur. Yani Kürt ulusunun içinde bulunduğu koşullardan, devrimci kavganın yakaladığı nitel-nicel düzeyden, egemen sınıfın -ilhakçı devletin içinde bulunduğu durumdan azade; seçimler konusundaki tavırlarına, kafalarındaki düşünceler yön veriyor. UKH'nin seçimler karşısındaki hareket noktası, Kürt halkının, ulusal-sınıfsal kurtuluşunun devrimci yolla çözümü değil, düzen sınırları içinde ilhakçı devletle yapılacak uzlaşa ve müzakere yoluyla çözümsüdür. Bu seçimlerde de hangi şart ve koşulda bulunulduğu önemli değil, hareket noktalarının bu olacağı ortada.

Zira HDP sözcüsü, M.Akşener'i destekleyip-desteklemeyeceklerini "sokağa çıktığında ne diyeceğine" bağlıyor. Yani sözcü, elindeki Kürt ve komünist kanı kurumamış, ırkçı M.Akşener'i destekleyebileceklerine dair açık kapı bırakıyor! M.Akşener, seçim kürsülerinde bay sözcüyü "ikna edecek" neler söyleyebilir bilemeyiz, ama sözcü bu damgalı faşistin bugüne kadar ne dediğini merak ediyorsa, 90'ların ortalarında iç savaş olduğu dönemde katledilen, kaybedilen ("faili meçhul" demeye insanın dili varmaz!) binlerce insana bakabilir!

Devam ediyor HDP sözcüsü: "Ana muhalefet iktidardan farksız bir söylem içine girerse, biz seçmenlerimizi sandığa nasıl davet edebiliriz?" Sözcünün muhalefetten kastı CHP ve İYİ Parti olmalı- MHP de olabilir, ama neyse ki o şu ara, iktidar limanlarında olduğu için liste dışı! Yani Meral Akşener ve Kemal Kılıçdaroğlu, Kürt ulusal sorununa dair iktidardan farklı bir söylem içine girerse(!), HDP Kürt halkını sandıkta bunları desteklemeye çağırabilir!

Ama durun! Bunlar da "söylemlerini" ifşa etmedi mi? Daha yeni, eskimedi; Afrin işgalinde, her defasında hükümete desteklerini ıkrar ededurdular. Hatta hükümeti, Afrin'i işgal ettiği için değil, neden bir an önce, Kandil ve Zap'ı işgal etmiyor diye eleştirirdiler! Buna rağmen, Kürt ulusal sorunu ile ilgili "iktidardan farklı bir söylem içine girerlerse", HDP desteğini esirgemeyeceğini deklare ediyor!

Uzun söze ne hacet! Burada amacımız HDP sözcüsünün konuşmasını analiz etmek değil; her şey ortada zaten. Amacımız, eğer diğer sorunlar gibi Kürt sorununda da hareket noktası burjuva düzen sınırlarını aşmıyor, devrimci bir zemine dayanmıyorsa, insanın kendisini neler söylemek zorunda bulacağını göstermek.

Gerçeklere dönelim. Seçimler, Kürt emekçilerde heyecan yaratmıyor, yaratamaz da; çünkü yaşamın kendisi Kürt emekçilere, seçimlerin, burjuva parlamentonun, gerek ulusal sorunun gerekse diğer yaşamsal sorunların çözümü olamayacağını gösterdi. Bu halk, burjuvazinin baskı ve şiddetine rağmen, bedel ödeyerek parlamentoya gönderdiği vekillerinin, şafak vakti evleri basılarak zindanlara atıldığını gördü. Bundan sonra da burjuvazinin, parlamentodaki temsilcilerine farklı bir "muamele" göstermeyeceği de ortada. Burjuva parlamentonun kendisinin de artık ne kadar işlevsel olduğu ayrı bir konu!

Öte yandan ne tür söylem geliştirirse geliştirirsin bugüne kadar hükümet olan burjuva partiler, Kürt ulusunun üzerindeki baskı ve şiddeti, Kürdistan'ın ilhakını derinleştirmekten başka bir şey yapmadı, yapamazdı; çünkü Kürdistan'ın ilhakı şu veya bu partinin politikası değil, gerici burjuva cumhuriyetin kuruluşundan bugüne bir devlet politikasıdır.

Bundan dolayı Kürdistan sorunu, bir devrim sorunudur. Kürt ulusunun üzerindeki ulusal baskı ve sömürüye, Kürdistan'ın ilhakına, ancak zafere ulaşmış bir devrim kesin olarak son verebilir. Kürt emekçilerde uzlaşmacı çözüm yollarına ilgisizlik, ama devrimci yol ve yöntemlere ilgi ana eğilim haline geldiğinden, seçimler bir heyecan yaratmıyor. Bu nedenle Kürt ulusunun, ulusal-sınıfsal özgürlüğü için savaşın güçler, acilen devrimci yol ve yöntemleri gündemlerine almalılar, seçimleri değil! Ancak bu şekilde harekete bir itilim verebilir, ileri götürebilirler. Leninist Parti, ulusal-sınıfsal kurtuluş konusundaki perspektifleriyle, bu konuda da kesin bir üstünlüğe sahip.

Leninist devrimci boykot politikası, Kürdistan'da neden en doğru politik tavrıdır? Boykot da seçimlere diğer yaklaşımlar gibi koşulludur. Kürt ulusunun Türkiye emekçilerinin devrimci kavgasının geldiği düzey, ileri bir düzeydir. Hem devrimci savaşın yakaladığı ivme, hem de burjuva düzenin sızmalı çöküşü; var olan devrimci durum, devrimci araç ve yöntemleri kullanmayı gerektiriyor. Burjuva seçimlere karşı aktif boykot, bir ayaklanma/devrim manivelası olarak, bu araç ve yöntemlerden en önemlisidir.

Bugün ayaklanmayla devrimle bağlantılı olarak yürütülecek seçimleri boykot politikasının, Kürt halkında, daha fazla karşılık bulacağı; Kürt ulusunun devrimci mücadelesinde coşku yaratacağı, kendine güvenini tazeleyeceği bir dönemdir. İlhakçı devlete tepeden tırnağa öfke dolu bir ulus, daha önce defalarca sonuç vermediği/veremeyeceği tescillenmiş burjuva seçimlerle oyalanabilir mi? Ne olursa olsun, bu yıkıcı öfkenin önünde durulamaz. O halde ancak devrimci boykot, öfkenin devrimci patlamasının güçlü bir zemini olabilir.

Kürtler, "devlet ker jî siwar nebe!" (Devlet eşek de olsa, binme!) der. Elbette bunu, burjuva ilhakçı devletler için söyler.

Artık bu devrimci halkın kendi parlamentosunda kendi kaderini tayin etme zamanı geldi. Bunun için devrim, devrim için aktif boykot şiarı yükseltilemeli!

1 Mayıs'a Bir Devrimci Öğrencinin Gözünden Bakmak

1 Mayıs'ta, 1 Mayıs alanında bulunup, 1977'de katledilen işçi yoldaşlarımızı anmak, geleneğimize sahip çıkmak ve yığınlık bataklığı içinde debelenip, 1 Mayıs'ın anlam ve önemini unutanlara karşı, her yıl olduğu gibi Taksim Meydanı'nda eylem gerçekleştirdik.

Kendi dar grup çıkarlarımız(!) için değil sınıfın ve halklarımızın taleplerini haykırmak için oradaydık.

Bundan önceki yıllarda Taksim kararında direktip sonrasında ise Bakırköy'de, Maltepe'de "kutlama"lar yapanların çelişkilerini bir kez daha yüzlerine vurmak için Taksim'deydik.

Eylem alanında soğukkanlı kalabilen insanlara her zaman hayran kalmışım. Titremeden, tereddüt etmeden, gözlerinden korku değil öfke dökülen insanlara...

İlk örgütlü eylem deneyimim olduğunu söylemeliyim. En çok heyecana kapılıp titremekten ve donup kalmaktan korkmuştum. Heyecana kapılıp titremekten ve bunu düşmanın hissetmesinden çekiniyordum.

Yaptığının doğru olduğunun farkında olduğumu hissettim ilk önce. Daha sonra ise karşımdaki düşmanın, beş insandan korktuğunu fark ettim. Korkuyorlardı, çünkü

karşılarındaki insanlar işçi ve öğrenciydi. Karşılarındaki bir avuç insanın, onların tuttuğu sistemi yıkacak koca bir sınıfın bir parçası olduğunu biliyorlardı. Onlar aslında bir avuç insandan değil, o insanların dahil olduğu işçi sınıfından korkuyorlardı.

Saldırı anında yediğim tekme ve söylenen hakaretler, bileklerimi kesen kelepçe, dizlerimdeki ağrı, kaldığım nezarethanedeki pis koku ve zaman algısına sahip olamamanın verdiği çıldırma hissi... Düşmanın, devletin gerçek yüzünü görebilmek için en uygun fırsatlar bunlar.

Bu fırsatları iyi değerlendirmek ve bu doğrultuda çıkarımlar yapmak, dersler almak gerekiyor. Yediğiniz dayak gerçekten de bir haftada etkisini yitiriyor. Geriye ise inanç ve direnç kalıyor.

Nezarethanede kalırken ıslık çalmak geldi içimden, çalamadım, keyfim yoktu. Saatin kaç olduğunu düşündüm, sabaha epey vardı. Zamanı öldürmek için uyumak gerekliydi. Başımı iki karışık tahtadan bozma ve soğuğu iyice emmiş yapıya koyduğumda cezaevinde kalan yoldaşlarımızı düşündüm, adımı bildiklerimizi ve nice bilmediklerimizi, ölenler ve ölmeyenleri, gerçekleri haykırdıkları ve yazdıkları için tutuk edilenleri. Bunları düşünmek bana motivasyon kaynağı oldu.

Sonra da kendime kızdım. "Yahu şurada bir gece bilemedin iki gece nezarethanede kalacaksın, niye bunları düşünüyorsun, bencillik değil mi bu yaptığın?" Öyleydi, öyleydi ama ne yaparsın... İlk kez görmüşüz nezarethaneyi. İnsan istemeden de umutsuzluğa göz kırpyor, o insanı koşullardan tecrit edilmiş o pis hücrede...

Size bir arkadaşımın ısrarıyla 1 Mayıs deneyimimi elimden geldiğince yazmak istedim. Umarım düşüncelerimi sizlere aktarabilmiş ve anlaşılabilmişimdir.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü Öğrenci

KORE YARIMADASI'NDA BARIŞ UMUDU

ALİ VAROL GÜNAL

2017 yılında, ABD ve Güney Kore donanmalarının Japon Denizi'nde ortak tatbikat yapmasıyla Kore yarımadasında tırmanan gerginlik, Sosyalist Kore'nin akılcıl politikalarıyla yerini umutlu bir bekleyişe bıraktı. Emperyalizmin saldırgan politikalarını boşa çıkarma konusunda yeri geldiğinde aynı sertlikle karşılık veren Sosyalist Kore, diplomasi alanında da emperyalist-kapitalistlerle boy ölçüşebileceğinin en iyi örneğini, son zamanlardaki diplomatik ataklarıyla verdi.

Önce bu sene Güney Kore'de yapılan kış olimpiyatlarına bir heyet gönderen ve sporcularıyla katılan Sosyalist Kore, ardından adeta tüm dünyaya parmak ısırtırcasına cesur bir adım atarak kapitalist Kore'nin lideriyle barış için bir araya gelme önerisinde bulundu. Her zaman savaş kıskırtıcılığı yapmaya güdülenmiş olan emperyalist-kapitalist dünya, bu çağrı karşısında şaşkınlığa düşmekten kendini alamadı. Önce hemen spekülasyonlar yapıldı; yok "Kuzey Kore zor durumdaymış" da, yok "Trump'la görüşmeden önce, Güney Kore lideri Moon Jae İn ile görüşüp tansiyonu düşürüp böylece ABD'den yardım almak istiyormuş" da, yok "son nükleer denemede tesislerinin birinin üzerine kaya düşmüş"müş de "onun için bu tesisi zaten kapatacakmış"mış da... vb vb. Zaten söz konusu olan Sosyalist Kore olunca emperyalist-kapitalist sistemin ve onların çanak yalayıcılarının yalan haberlerinden geçilmez. Her fırsatta Sosyalist Kore'yi karalamak için ellerinden geleni ardlarına bırakmazlar.

Oysa bu ülkeye sadece objektif bakmayı başarabilenler, Sosyalist Kore'nin bütün emperyalist abluka ve saldırganlığa karşın, sosyalizmi başarıyla uygulamaya devam ettiklerini, ülkenin ve insanların ekonomik, sosyal ve kültürel yönden gelişmeye devam ettiğini bilirler. Atlas dergisinin yanlı olmayan yazarları 2001 yılında Kuzey Kore'yi ziyaret etmişler ve emperyalizmin yalan ve demagojilerini bizzat kendi gözle-

riyle görmüşlerdi. Dergiye yazdıkları yazıyı "Biz, Kuzey Kore'de eksikliği çekilen tek şey gördük: o da zaman" diyerek bitirmişlerdi. O yıllarda emperyalist-kapitalist tekel medyalarında Kuzey Kore'de insanların aklıktan öldüğü, hatta köpek vb yedikleri söyleniyordu!

Evet, objektif olarak bakıldığında görülecektir ki, "küçük dev adam"ın ülkesi, dünyada emperyalist-kapitalist saldırganlığa ve tehditlere papuç bırakmayan bir ülke olmasının yanı sıra, aynı zamanda barışı sonuna kadar savunan, savaş istemeyen bir ülkedir. Kaldı ki, Sosyalist Kore, Kore Yarımada'sındaki bölünmeyi en başından beri kabul etmemiş, emperyalist-kapitalist sistemin dayatmalarıyla oluşmuş bu statükoyu ortadan kaldırmak için yoğun çaba içerisinde olmuştur.

20. yüzyılın ilk yarısını Japon emperyalizminin işgali altında geçiren Kore Yarımada'sının statüsü 2.Dünya Savaşı'na Japonya'nın katılmasıyla yeniden gündeme gelmiştir. Yalta Konferansı'nda karara bağlanamayan bu konu (Roosvelt'in önerisiyle Kore'de ABD, Çin, İngiltere ve SSCB tarafından dördü bir idare kurulması tartışılmıştı), Postdam Konferansı'nda yeniden gündeme geliyor.

Emperyalistlerin açıkça Kore'nin bağımsızlığına karşı olduğunu gören Stalin, Kore'ye bağımsız bir statü verilmesini gündeme getiriyor, bu yönde karar alınması için diğerlerini zorluyor ve en sonunda onlardan güvence alıyor. Ancak ABD tarafından Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atılmasından

sonradır ki, ABD'nin Postdam'da alınan kararlara uymayacağını görüyor ve Kızıldordu, Ağustos 1945'te Japon işgali altındaki Kore'ye giriyor. Buna karşılık ABD de Eylül 1945'te Güney'e çıkarma yapıyor. Askeri ve diplomatik hamleler devam ederken 22 Ağustos 1948'de Kuzey'de Kim İl Sung önderliğinde Demokratik Halk Cumhuriyeti kuruluyor.

olarak bitmiş sayılıyor.

İşte şimdi yıllar sonra bu aynı köyde, "barış köyü"nde, iki ülkenin lideri bir araya geldiler. 27 Nisan 2018'de Sosyalist Kore'nin genç ve dinamik lideri, Kim Jong Un ile Kapitalist Kore'nin profili düşük lideri Moon Ja İn, burada el sıkıştılar, ardından ikili sohbetlerde bulundular; iki ülke arasındaki görüşmelere her iki ülkenin üst düzey yöneticileri de katıldı. Sosyalist Kore'den toplantılara katılan isimler arasında özellikle Kore İşçi Partisi'nin Merkez Komitesi siyasi bürosu sekreteri, aynı zamanda Halk Meclisi başkanı Kim Yong Yam dikkat çekti. Askeri yetkililerin de katıldığı görüşmelerde bir çok konunun ele alındığını, basına yansıyan haberlerden biliyoruz. İki ülke, Kore Yarımada'sının nükleer silahlardan arındırılması için ortak çalışma başlatma konusunda anlaşılabilir. Ve daha ileri bir adım atarak, ortak bir deklarasyon yayınladılar ve "Kore Yarımada'sında bundan sonra savaş olmayacak" dediler. İki ülke, Kore Savaşı'nın resmi olarak sonlanması için ABD ve Çin'le görüşme konusunda da anlaşılabilir.

ABD emperyalizminin bölgedeki provokasyonları bitmek bilmiyor. Soğuk Savaş yılları boyunca da devam ediyor. Bunun üzerine 25 Haziran 1950'de Kuzey'deki silahlı güçler ABD destekli Güney'deki işbirlikçi yönetime karşı harekete geçiyorlar. Başlayan savaş, fiilen 1 yıl sürüyor ve 3 milyon insan ölüyor. 1953 yılında bugün iki ülke arasında askerden arındırılmış bir köy olan Panmunjom'da ateşkesle son buluyor; ancak savaş o günden bugüne resmi

Taylan Yoldaş'ın Ardından

3 yıl önce tanışmıştık onunla. O zamanlar Leninizm'i yoğun bir şekilde okuyan, materyalizm üzerine sürekli tartışan bir yeni yetmeydim tabii. Sovyetler'in Stalin sonrası dönemine dair aklımda çeşit çeşit soruyla gitmişim yanına. Sohbetimizi bitirdikten sonra kafamın soruların çoğuna bulduğum cevapların sevinciyle gitmişim eve.

"Vay be, demek ki Stalin sonrası Sovyetler Birliği'ni -hatalarına ve eksiklerine eleştirel baksa da- sahiplenilenler de varmış." Bin bir emek ve bedelle kurulan, tarihin ilk proleter devletine ABD'ye yapmadığı saldırıları yapan klasik Maocu teranelerden gına gelmişti artık.

Sonraları gözüm hep onu arıyordu; Taylan Yoldaş'ı soruyordum hep. Kimi zaman "o bugün gelmedi"li cevaplar alsam da, gördüğüm de oluyordu elbette. Her karşılaştığımda yeni sorular soruyordum ve Taylan Yoldaş'ın konuya dair mutlaka bir fikri oluyordu.. O'na sorduğum herhangi bir sorunun cevapsız kaldığını hatırlamıyorum, ya da bana "şu an çok meşgulüm" dediğini. Mütevazı, güleç yüzlü, sakin ve gerektiğinde ciddiyetini koruyan bir yoldaşı.

Örgütlenmemde bizzat benimle görüşme de, arka planda O'nun da olduğunu çok sonradan öğrendim. Buradaki politik eğitim çalışmalarımızda bize ders verdiği ilk zamanlarda, okulda da pek çalışkan ve verilen ödevleri yapmayan veya son dakika (o da zorunluluktan) yapan tembel bir öğrenci olduğum için, bu alışkanlıklarım, bana belli etmese de onu çok rahatsız ediyordu. Glock ve Browning eğitimimi de veren oydu.

Afrin'de, işgalci faşist devlet ve çetelerine karşı savaş başladığında, kendisini sakıncı olmadan, ön saf-larda yer alan Taylan Yoldaş, birçok düşman mevzi-sini ve aracını başarıyla imha ettikten sonra, yine bir eyleme giderken düşman uçakları tarafından üzerlerine yapılan hava saldırısı sonucunda ölümsüzleşeli bir kaç gün oldu. Ve Partimiz yeni bir döneme doğru yürürken, en önemli kadrolarından Sinan ve Taylan Yoldaşlar bu yolda Leninist Parti'nin kararlılık simgeleridir. Leninistler yürümeye devam ediyor ve edecek.

Bugün, Sinan ve Taylan Yoldaşlar üzerine düşen görevi Leninistçe yerine getirdiler. Şimdi onların bıraktığı bayrağı taşımak bize düşüyor.

**Büyük Lenin'in Bayrağı Altında, Zafer İçin İleri!
Yaşamın Partimiz TKEP/Leninist!
Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!
Parti Okulu'ndan Bir Leninist**

Taylan'a

Canım yoldaşım

Sen ki...

Yüreği, bilinci devrimle donanmış

Kavgayı gülüşüne kuşanmış

Bir yiğit ana evladısındır.

Sen ki

Kocaman gülüşünde

Zindanda yahut siperde

En önde çarpışmışsındır

Hayına karşı

Sen ki

Kavgada inatçı

Kavgası yaşamı

Durmuşsundur halaya durduğun gibi

Siperde kızıl mendilli

Sen ki

Hangi cümlede geçsen

Eksiktir anlamı

Yaşamı bir bütün kızıl

Sen ki

Kavganın en kızıl gülü

Ve sana and olsun

And olsun ki

Bayrağın düşmeyecek yere

Sıkılı yumruklarımız delecek bağırmı zulmün

Yoldaşından...

Devrimin Zorlu Yollarında Bugün Yeni Denizler, Yeni Yusuf, Yeni Hüseyinler Koşuyor

Bugün "darağacında üç fidan"ın, Deniz, Yusuf, İnan'ın idam edilmişlerinin 46. yılı.

46 yıldır bu topraklarda doğan çocuklara verilen isimlerin arasında Deniz'in, Yusuf'un ve Hüseyin'in isimleri ön sıralarda yer alıyor. Onları idam ederek yok edeceklerini sananlar, o günden bugüne büyüyüp gelişen devrim mücadelesinin her adımında onların derin izlerini gördükçe çıldırıyor, deliye dönüyorlar. Her 6 Mayıs, onların üzerine bir kabus gibi çöküyor. Bedenen aramızdan ayırdıklarının devrimci ruhlarının yaşadığını ve yeni kuşakların kulağına devrimi fısıldadıklarını biliyorlar.

Aradan 46 yıl geçti; ama onların genç yaşlarında öne atılarak kopardıkları devrim fırtınası dinmek şöyle dursun, güçlenerek yayılmaya devam etti. Büyük bir kararlılık, cesaret ve adanmışlıkla, şairin deyişiyle "en sekmez lüverin namlusundan fırlayarak" arşınladıkları devrimin zorlu yollarında bugün yeni Denizler, yeni Yusuf, yeni Hüseyinler koşuyor; onlardan aldıkları kızıl bayrağı kapitalizmin, faşizmin burçlarına dikmek için genç yürekler, birbirleriyle yarışıyor.

Deniz, Yusuf, İnan, arkalarında çok büyük bir miras bırakarak ölümsüzleştiler. Emperyalist-kapitalist sisteme karşı devrim mücadelesini lafla değil çok somut bir şekilde canlarını ortaya koyarak, devrimci araçlarla verdiler. Söylemek ve yapmak arasındaki fark, onların pratiğinde tamamen kapandı. Ne söyledilerse yaptılar, ne yaptılarsa savundular. İşte bu nedenledir ki, üzerinde yaşadığımız topraklarda halklarımızın yüreğinde ve bilincinde yer ettiler. Bugün eğer milyonlarca insan onları unutmuyor, her 6 Mayıs'ta yürekleri onlar için çarpıyor ve onların mücadelesine sahip çıkıyorlarsa, bunun en temel nedeni devrimin bu önderlerinin, en genç yaşlarında sakinmesizce işçi sınıfı ve emekçi halkların

özgürlüğü ve mutluluğu için yaşamlarını ortaya koymuş olmalarıdır.

Kimileri onları "romantik devrimciler", "dünyadaki '68 olaylarından etkilenen macceraç gençler" olarak tanımlıyor ve böylece onların uğruna yaşamlarını verdikleri asil olguyu gözlerden irak tutmaya çalışıyorlar. Denizlerin yaşamındaki ana olgu, hiç kuşkusuz devrimdi. Onlar bu topraklarda bir devrim gerçekleştirmek ve bu şekilde işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların, emekçi halkların özgürleşmesini sağlamak istiyorlardı. Ne yapmak istediklerini ve ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar, bu savaşım içerisinde kendilerini nelerin beklediğini görüyorlardı. Öğrenci gençlik mücadelesi içinde yetişmiş olmaları, onları işçi ve emekçilerden koparmıştı. Her fırsat bulduklarında işçi ve emekçilerin yanına koşuyor, onlara yardım ediyor, eylemlerinde yer alıyorlardı.

Sadece ülke sorunlarıyla ilgilenmiyor,

dünyada olup biten her şeyi de anı anına takip ediyor, dünyanın neresinde devrimci bir gelişme olursa bundan büyük sevinç duyuyor, dünyadaki devrimci halklarla enternasyonal dayanışmada bulunmak için can atıyorlardı. Onları Filistin'e götüren şey, hem Filistin Halkı'nın devrim mücadelesine destek olmak, hem de orada öğrendiklerini kendi ülkelerinde tatbik etmekte. Emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele, dünyanın birçok bölgesinde sürüyor, devrimler birbirini izliyordu. Üzerinde yaşadığımız topraklarda da birleşik devrim mümkündür; bunu hissediyor ve nasıl yapılabileceği üzerine kafa yuyorlardı.

Onları diğerlerinden ayıran buna pratik olarak girişmek oldu. Devrim dünyanın en pratik işiydi ve ancak devrimci pratikle başarılabildi. "Kürt ve Türk Halklarının Birlikte Mücadelesi"ne inandıkları ve tereddütsüz bir şekilde inandıkları şeyi hayata geçirebilmek için yola çıktılar.

6 Mayıs günü darağaca çıktıklarında halkların bilincinde ve yüreğinde bir ateş yaktıklarını biliyorlardı. Üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin yolunun nereden geçtiğini işçi sınıfı ve emekçi halklara göstererek tabureyi tekmelediler ve aslolanın çok yaşamak olmadığını, yaşadığın süre içinde büyük şeyler yapmak olduğunu tarihin sayfalarına yazarak ölümsüzleştirdiler.

Bugün onları anmak, onların açtığı yoldan yürümek, onların uğruna hayatlarını verdikleri devrim mücadelesini zafere ulaştırmak için hiç durmadan çalışmakla mümkündür ancak. Yoksa onların yıllarca önce yollarını sonsuza dek ayırdıkları parlamentarizme kapılanarak, insanlar arasında "parlamentar hayaller" yaparak değil. Buradan bir kez daha haykırıyoruz: "İdamlar Bizi Yıldıramaz!", "Bir Gider Bin Geliriz!"

DENİZLER DEVRİMDİR!

"Bugün yeni bir 6 Mayıs'ta Devrimimizin yüce önderleri, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı ve onların şahsında toprağa düşen devrim savaşçılarımızı anıyoruz" diyen Leninist Gerilla Birlikleri Rojava Komutanlığı, 6 Mayıs günü Denizler için bir anma ve açıklama yaptı.

"Denizlerin idamının üzerinden tam 46 yıl geçti. Onlar, işçi sınıfının, ezilen halkların ve emekçilerin özgürlüğü ve insanca yaşayabilecekleri bir dünya için hayatlarını ortaya koydular ve bu yolda ölümsüzleştirdiler. Hayatlarını ezilenlerin kurtuluşunun yolunu pratik olarak göstermek için, 'biz bir meşale yakarız, arkadan geleceğimizin yolu aydınlanır' diyerek feda ettiler. Denizler, bugün hala her eylem alanında, her grevde ve bu toprakların onurlu her emekçisinin, bu düzende ezilen, sömürülen, baskı gören tüm toplum kesimlerinin yüreğinde yaşıyorlar. Yasam ve mücadele pratikleriyle kazandıkları bu anlamlarla halklarımızın bilincinde var olmaya devam ediyorlar.

Denizler, zora dayalı mücadeleyi sergileyen tarihsel anlamdaki öncü pratikleriyle bir meşale yaktılar. Halklarımıza kurtuluş devrimin yolunu gösterdiler" dedikleri açıklamada, Denizlerin partisinin savaşçıları olarak, onların yoldaşları olabilmeyen büyük bir iddia

olduğunu söylediler, "Denizlerin yoldaşı olabilmek herkesin imkansız dediğini istemek, herkesin imkansız dediğine cüret etmektir. Denizler devrim demektirler! Ve bu yüzden bitmezler, tükenmezler, eskimezler" dediler.

Açıklamada "Günü gelir bayrağı darağaçlarında genç proleterlere teslim ederler. İbrahimdirler, Seyitdirler, Necatidirler!"

Bazen sesiz meydanlara cüretli bir seslenişle Aynıl olurlar, Rasim olurlar!

Günü gelir sokaklarda onların cüretiyle savaşan Yaşar olurlar Tarık olurlar!

Bazen sessiz ve derinden bir çabadırlar, Emin olurlar!

Günü gelir zindanda baş eğmeyen Murat, ölüm oruçlarında yaşamın anlamını tekrar tekrar doğuran Sibel, Aysun olurlar!

Ve şimdi dağları kuskandıran heybetiyle Sinan, bilgeliliğiyle büyüyen Taylandır Denizler!" diyen LGB, kendileri de bu tarihsel dönemde önlere duran görev ve sorumluluklara, Denizleşerek, Denizleşenlerimizi takip ederek cevap vereceklerini söylediler.

Açıklama, Denizlere verdikleri şu sözle son buldu: "Büyük devrimci önderlerimizin yüce anıları önünde bir kez daha söz veriyoruz ki, halklarımızın yaşamını kabusa dönüştüren bu düzeni yıkacağız! Deniz, Yusuf, İnan Savaş Devam! Ya Devrim Ya Ölümlü!"

Not: www.leninist.net sitesinden alınmıştır

Devrim için yaşayan ve bu uğurda ölenler için ölüm bir yalandır. Çünkü onlar zamanlarının çok ötesine uzanan idealleri ve eylemleriyle, tarihin akışına yön verenlerdir. Yaratıkları örneklerle, sözleri ve düşleriyle, işçi sınıfı ve emekçi halklara yürüyecekleri yolu gösterenlerdir.

Denizlerdir onlar, Teğmen Aliler, Seyitlerdir... Yaşar, Emin, Murat, Sibel, Aysun, Aynilerdir... Proletarya enternasyonalizmi ve devrimci dayanışmanın yüzyılımıza ait canlı ruhu Sinanlar, Taylanlardır...

Şan olsun bu yolda yürümüş olan ve yürüyecek olanlara... Sonsuzca kalplerimizde parlayacak olan, ölümü bir yalandan ibaret kılanlarımıza...

Bakırköy Hapisesi'nden Leninist Tutsaklar

KORKUDUR BAYRAKLARI

AZER KIZIL

İskender doğu seferine başladığında, Pers imparatorluğu halk isyanları nedeniyle yıkılmanın eşiğindedi. Roma, Mısır, İspanyalılar. Aztek topraklarını ele geçirdiğinde de durum neredeyse aynıydı. Hatta, Napolyon kokmuş Avrupa monarşilerini birbirini peşi sıra dize getirdiğinde de. Yani kimi şartların tarihçi kişisiyle yazdıkları gibi, muzaffer bir komutanın atına atlayarak zafere, dörtlüye ülkeleri fethettiği yok. Ya da kimse üç tane sandalı karada taşıdığı için Bizans yıkılmadı. Eğer o, kendi halkını canından bezdirmemiş ve "yaşayan bir fosil" halini almamış olsaydı içinde yaşayanları onu savunacak ve de kimse kalkanı da karadaki kayıklar saçmalığını yazma aptallığında bulunmuyacaktı!.. Tarih kendi halkına karşı acımasız olan devletlerin sapsiz mezarlarıyla doludur. Bunların büyük çoğunluğu kendi halkının şefkatli kollarında can verirken, çok az bir kısmı da, tam da son nefesindeyken fırsatçı bir işgalcinin çıkagelmesiyle tarihe karışmıştır!

Bugün olduğu gibi geçmişte de tüm devletler, daima sonsuza değin yaşayacaklarını söylemişlerdir. Ancak, bunun böyle olmayacağını ise en iyi bu sözleri taşlara kazıyanlar, sayfalar yazdıranlar, dillerine pelesenk edenler bildirdi. Şimdi de biliyorlar! Yarını görememek insanların olduğu kadar devletlerin de en büyük korkusudur. Yarını görmek önemlidir! Tüm hesaplar, tüm beklentiler, tüm ümitler yarın üzerinedir. Ancak bu korku bazen öylesine büyük, öylesine devleşir ki, bir karabasana, bir paranoya döner. Yükselen her ses, atılan her adım, gerçekleşen her eylem onun kabusu olur. Peki bir devlet neden böyle yapar? "Aklını yitirdiği için" mi, "Tekçi zihniyetten dolayı" mı, sadece faşist olduğu için mi?

Yoksa "2019'u göremeyecek" kadar sıkışmış olduğu için mi? Bizce asıl neden, kendi ağzlarıyla itiraf ettikleri, bu durum... Evet, mecalleri kalmadı ve kelimenin gerçek anlamında bir "beka sorunu" ile karşı karşıyalar...

Sinop'ta, Nükleer Karşıtı Platform'un eylemi, Ankara'da kadın cinayetlerini durduracağız platformunun protestosu, Mart'de seçim mitingleri yasaklandı (Bu sadece bir günde yapılan onlarca yasaklamadan üçüydü!). Bunları "toplumsal tahammülsüzlük"le açıklamak mümkün değil. Yasaklamak zorundalar çünkü; sular o kadar çok birikmiş durumda ve setler öylesine eskimiş ki, küçücük bir iğne deliği, bir barajı yıkmaya yeter! Gerisi her şeyi yerle bir edecek seldir. İşte burjuvazinin farkında olduğu gerçek de budur.

Özellikle, son iki senedir şiddetlenen ekonomik çöküş, sadece işçi sınıfını ve emekçilerin tamamına yakınına yoksullaştırmadı; aynı zamanda küçük ve orta burjuvaziyi de mahvetti. Hatta bir çok büyük holding zarar ve iflaslarını "küçülme" palavrasıyla örtbas etmeye çalışıyor. Fakat elbette tek neden ekonomik çöküş değil. Zira bu ne sadece tek başına bir ekonomik ne de siyasal bir krizdir. Leninistlerin uzun zaman önce tespit ettiği üzere, bu ekonomik ve siyasal krizin birleşerek iç içe geçmesidir ve kapitalist sistem için beka sorunu haline almış bir olgudur. Yaşanan basit bir yönetememe krizi değildir. Hayır, bunun çok daha ötesinde bir sistemin parçalanıyor oluşudur. Gözlerimizin önünde gerçekleşen kapitalizmin yıkılışıdır. Çoğu insan tanıklığının tam bilincinde olmasa da, "2019'u göremeyiz!" itirafının esas anlamı budur.

İşte bu yüzden "bir iğne deliği bir barajı yıkıyor". Bu nedenle her sesi susturmaya dik duran her başı eğmeye çalışıyorlar. Başka hiç bir seçenekleri yok! Ne otoyollar, ne asma köprüler, ne debeli saraylar ve ne de dağı taşı napalmamak bir işe yarıyor. Hal böyle olunca da geriye kalan tek seçenek yasaklamak oluyor.

Ne yasaklamalar ve tutuklamalar ne de seçim manevraları ve faşist medya propagandası bu süreci tersine çeviremez. Sömürülen kaynakları açlık ve yoksulluğun, yegane çözümü, bu sömürünü onu yaratan maddi koşullarla birlikte ele alınarak ortadan kaldırılmasıdır. Kapitalizmin bunu yapmayacağı açık ve net. Emekçi sınıfların ise bunu yapmaktan başka bir şansları yok.

Milyonlarca kez "devlete bağlılık" teraneleri atılsa da boş. Halklar devletleri duygusal nedenlerle değil, ekonomik (yaşam-sal) nedenlerle korur. Devletler vatandaşlarını mutlu ettiği sürece insanlar onu sever. Eğer bu şartlar yoksa halkların tavri, koruma, bağlılık ve sevgi temelinde değil, zıt doğrultuda olacaktır ve hep böyle olmuştur. Bu topraklarda işte bu nedenlerle milyonlarca insan sistemden, devletten bir kopuş içerisinde. Kitlesel ayaklanmalara bu nedenle şahit olduk. Fakat sistemden kopanların sayısı sisteme karşı pratik olarak tavır alanlardan kat be kat daha fazladır. Günün acil görevi de bu devasa kitleyi harekete geçirmektir. Kopuşla, pratik karşı koyuş aynı şey değildir. Biri diğerinin içinden çıkar. Sistemden kopanların tamamına yakını, sisteme karşı çevirmek bir devrimin şartlarından biridir. Bu tam olarak destanlardaki uyuyan ejderhayı uyandırmaktır. Bu ejderha uyandığında gerçekten ateş kusar, kralların kelleleri uçar; imparatorluklar dağılır saraylar çöker. Ve hasımlarının hepsine bir mezarın fazlasını çok görür. İşte bu ejderha şimdi harekete geçiyor.

Emekçi sınıflar acımasız sömürüyü ve faşizmin uygulamalarını bir an bile kabullenmiyor. Kısa bir dönemdir süren görece "sessizliği" bile, burjuvazi açısından dehşetli bir korkuya neden olmuşken, şimdi bu sessizlik son buluyor. Görünen o ki, birilerinin ödünün koptuğu noktaya doğru gidiliyor; "Ayaklar baş olacak!" Hoşlarına gitse de gitmese de! İşte bu onları gerçek kabusu ve onları kan ter içinde etkilerinden uyandıran şeyin ta kendisi.

Kendilerine bir yıl ömür biçtiler! Korkuyorlar! Her şeyini yitirmekle yüz yüze olanlar nasıl korkuyorsa, öyle korkuyorlar.

Korkmakta yerden göğe kadar haklılar! Korkularını tezelden gerçeğe çevirmek boynumuzun borcu.

YAŞASIN 1 MAYIS / BİJİ YEK GULAN

Saraçhane'de Sendikalarla 1 Mayıs

1 Mayıs Alanı'nın Taksim Meydanı olduğunu söyleyen sendikalar ve devrimciler, hep birlikte Taksim'e doğru yürüyüşe geçmek için bu sene Saraçhane'de toplandılar.

Mücadele Birliği'nin de aralarında olduğu Alınteri, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, Devrimci Yolda Özgürlük, İnşaat İş Sendikası, Partizan, Proleter Devrimci Duruş, sabah 08.00'den itibaren Saraçhane'de bulunan Nakliyat İş Sendikası önünde toplanmaya başladı.

Pankartlarını açan DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş ve Nakliyat İş Sendikaları, davul zurna eşliğinde halaylar çekerek toplanmaya başladı. Umut Sen, İnşaat İş sendikalarının yanı sıra eylemde olan Real Market işçileri de pankartlarıyla yürüyüşte yerini almıştı. İşçilerin yoğun katılımı dikkat çekiciydi. Bu da gösteriyordu ki, işçilerin önüne Taksim hedefi konulduğunda işçiler, çekinip gelmezlik etmiyor, tam tersine daha büyük sayılarla eylemdeki yerlerini alıyorlardı.

Saatler 09.30'a gelirken, sloganlarla kortejler oluşturulmaya başlandı. "1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın 1 Mayıs", "Bijî Yek Gulan" slo-

ganları ile kortejler oluştu. En önde DİSK'in geleneksel nasırlı işçi elleri arasındaki dünya pankartı taşınırken, ard arda sendikalar pankartları ile sıralandı, ardından devrimci yapılar pankart ve bayrakları ile coşkuyla yürüyüşe geçti.

Saatler 10.00'u geçerken polis kitlenin önünü kesti. İşçiler, yürümek için kararlı görünüyordular; ancak sendikacılar, bir anda yürüyüşün yönünü Saraçhane Parkına çevirdiler. Acelelerinden anlaşılıyordu ki, önceden zimni bir anlaşmaya varmışlardı. Yürüyüşe geçen binlerce kişi, bir oldu bitti ile karşı karşıya bırakılmıştı.

Saraçhane Parkı'nda hemen halayların başlatılması dikkate değerd. Bir yandan da "Taksim işçiyeye yasaklanamaz", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız" sloganları atılıyordu. Ancak, durumun gerçekliği yansıtmadığı ortadaydı. Kürsüden yapılan konuşmalarla ortam hareketlendirilmeye çalışılsa da, ruh halindeki bariz değişimi herkes gözlemleyebiliyordu. İşçiler, bir kez daha hayal kırıklığına uğratılmıştı. Mücadele Birliği, bunun böyle olabileceğini önceden öngördüğü için alandan ayrıldı ve Taksim Meydanı'na çıkabilmek için ikinci buluşma noktasına geçti.

Taksim'de 2018 1 Mayıs'ı

Günlerden 1 Mayıs... Ve Taksim...

Sabahın erken saatlerinde başladı 1 Mayıs ve Taksim telaşı. Bir önceki gecedен polis barikatlarla örmeye başlamıştı Taksim'i. "Kuş uçurtmaya-cak"tı. Emniyetin bu çabasına tekeli burjuva medya da destek vermeyi ihmal etmiyordu. Polisin

kat kat barikat ördüğü, Taksim civarında çalışan emekçiler, otellerde kalan turistler dahil kimsenin yaklaştı- rılmadığı İstiklal Caddesi, Taksim Meydanı, Talimhane Caddesi'nden "kimse gelmedi, adres Maltepe" haberleri yapmayı kendilerine görev edinmişlerdi; işçi ve emekçileri Kızıl Meydan'dan uzak tutmak için her türlü soytarlığı yapmaya hazırlardı.

Mücadele Birliği okurları da sabahın ilk saatlerinden itibaren Meydan'a çıkabilmek için uygun ortam ve zamanı kolluyordu.

İlk pankart açıldığında henüz saatler 07.30 idi. İki kadın okurumuz, "Mücadele Birliği" pankartı açıp "Yaşasın 1 Mayıs" sloganı atmaya başlamıştı ki, polisin saldırısı gecikmedi ve darp edilerek gözaltına alındılar. Ezgi Yergin ve Gamze Nihal İyi-doğan'ın hangi karakola götürüldükleri gece geç saatlerine kadar öğrenilemedi. Daha sonra, iki kadın okurumuzun Vatan Caddesi Terörle Mücadele Şubesi'nde olduğu öğrenildi.

Ve saatler 14.00'e geldiğinde "Mücadele Bir-

liği" pankartı açan bir diğer Mücadele Birliği okurları, "Yaşasın 1 Mayıs", "Bijî Yek Gulan", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak" sloganları ile Talimhane'den Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler.

Kısa bir yürüyüşün ardından önlerine polis barikatı kurulan Mücadele Birliği okurları, slogana ve yürüyüşe devam edince polisin saldırısı gecikmedi. Yaşanan saldırıda biri çocuk, 5 kişi gözaltına alındı. Gözaltıları takip etmeye çalışan bir avukat da gözaltına alına da kısa sürede serbest bırakıldı.

Gözaltına alınan Pınar Kara, Doğukan Türüt, Ali Ekber Erars-

lan, Hıdır Devrim, Süleyman Çakmak darp edilerek Karaköy Polis Karakolu'na götürüldü.

Akşam saatlerinde 18 yaşından küçük olduğu için Doğukan Türüt, Beyoğlu Çocuk Şubesi'ne götürüldü ve ertesi gün savcılığa çıkarılarak serbest bırakıldı. Diğer dört okurumuz da, yine Taksim'de gözaltına alınan DGD (Devrimci Gençlik Demekleri)'li 4 gençle birlikte Vatan Caddesi'ndeki Güvenlik Şube'ye götürüldü.

Taksim'in 1 Mayıs'ı kapatılmayacağını, kızıl olduğunu ve kızıl kalacağını, tüm dünya bir kez daha gördü.

İzmir'de 1 Mayıs

İzmir'de 1 Mayıs'a, ilan edildiği üzere 130 bin kişi katıldı. Üç arama noktasından girişlerin yavaşlatılması ve sık sık sorun çıkarılması nedeniyle hedeflendiği gibi kitle aynı anda alanda bulunamadı.

1 Mayıs öncesi toplantılarda, devrimciler tarafından şart koşulduğu gibi, Enternasyonal Marşı ile başladı 1 Mayıs.

Sık sık sloganlarla kesilen konuşmaların ardından eylem ve etkinlik, Bandista'nın konseriyle sona erdi.

Alanın her yanına dağılan Deniz'in bayrakları ile resimler çekirenler ve pankartımızla selfie yapanlar oldukça yoğundu.

Eylem boyunca sloganlar ve kulaklar her zamanki gibi Taksim'deydi.

Antep'te 1 Mayıs

Antep'te 1 Mayıs işçi bayramı, büyük bir coşkuyla kutlandı.

1 Mayıs öncesi Antep valiliğinin her tür eylem, etkinlik ve toplanmayı yasak etmesine rağmen, 1 Mayıs sabahı yasağı kaldırılmasını açıklamasının ardından, sendikalar, işçiler, devrimciler ve emekçi halklar 1 Mayıs için toplandı.

Yeşilsu Parkında toplanılarak başlayan yürüyüşe, miting için Kırkayak Parkı'na geçildi.

Miting programında, ilk olarak ölümsüzleşenler anıldı. Sendika ve siyasi partilerin yaptığı konuşmalarla halkların sorunları ve talepleri dile getirildi. Miting esnasında halay çeken insanlar, birlik ve beraberliğin ne olduğunu gösterdi. Konulan yasaklara rağmen kararlılığını sürdüren halk, istediği sonucu aldı.

Bizler de Mücadele Birliği olarak alandaki yerimizi aldık ve hep birlikte "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" şiarlarımızı haykırdık.

Mücadele Birliği/ Antep

Stuttgart'ta 1 Mayıs

Almanya'nın Stuttgart şehrinde 1 Mayıs yürüyüşü binlerce kişinin katılımıyla gerçekleşti. Sabah saatlerinde Marienplatz'ta toplanmaya başlayan Almanyalı, Türkiye ve Kürdistanlı işçi ve emekçiler kortejler oluşturarak saat 10.00 gibi Schlossplatz'a doğru yürüyüşe geçti.

Halkların Birleşik Devrim Hareketi bileşenleri PKK, TKEP/Leninist, MKP, MLKP ve TKP/ML'nin, HDBH pankartı arkasında, pankart ve bayraklarıyla yürüdüğü eylemde MLPD, Die Linke, DKP gibi Alman partileri, sendikalar ve antifaşist örgütler de yer aldı.

TKEP/Leninist kortejinde Almanca, Türkçe ve Kürtçe "Yaşasın 1 Mayıs" pankartı ile Efrin'de ölümsüzleşen Taylan ve Sinan yoldaşlar ile Avesta Xabur'un fotoğraflarının yer aldığı "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" pankartı taşındı.

Yürüyüş esnasında sık sık "Yaşasın 1 Mayıs, Bijî Yek Gulan", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın Birleşik Devrimimiz", "Seçimle Gitmeyecekler Yaşasın Birleşik Devrimimiz" sloganları atıldı.

1 Mayıs yürüyüşü Schlossplatz'a varıldığında sona erdi. Schlossplatz'da Alman antifaşist örgütlerinin öncülüğünde oluşturulan Devrimci 1 Mayıs Platformu her sene olduğu gibi Linkeszentrum'a doğru ikinci bir yürüyüş gerçekleştirdi. Türkiye ve Kürdistanlı örgütlerin de katıldığı yürüyüşte coşku ve devrimci ruh hali hakimdi. Leninistlerin de katıldığı bu ikinci yürüyüşte sık sık kapitalizm karşıtı sloganlar atıldı, Efrin direnişi selamlandı.

Almanya'dan Leninistler

